

— θεωρητική έκδοση του ΚΣ της ΝΚΑ για την τριτοβάθμια εκπαίδευση

το
σύγχρονο
πανεπιστήμιο
στην
υπηρεσία
του
Κεφαλαίου
—
n
μάχη
για την
Παιδεία
των
αναγκών μας ●

ΝΕΟΛΑΙΑ
ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ
ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ
nka.gr

Α. ΤΙ ΕΙΝΑΙ Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ

Η επιστήμη είναι η συνειδητή πνευματική δραστηριότητα του ανθρώπου για την κατανόηση του φυσικού και κοινωνικού κόσμου (συμπεριλαμβανομένου του ίδιου του ανθρώπου) και την παρέμβαση σε αυτόν, η επεξεργασία, συστηματοποίηση, γενίκευση της γνώσης και η παραγωγή νέας, υπό αυτό το διπλό πρίσμα: κατανόηση/ερμηνεία – παρέμβαση στον κόσμο.

Η επιστημονική γνώση είναι συνεχώς αναπτυσσόμενη υπερβαίνει την εμπειρική γνώση, η οποία προκύπτει από την απλή ή και τη συστηματική παρατήρηση. Αντλεί από αυτήν, αλλά ταυτοχρόνως έχει ως βασικά στοιχεία το πείραμα και την έρευνα, τη γενίκευση και τη συστηματοποίηση, την ανακάλυψη των αλληλοσυνδέσεων και των αιτιακών σχέσεων, την παραγωγή της θεωρίας, των εννοιών και των γενικών νόμων κίνησης, στη βάση των οποίων κατανοούμε τον κόσμο γύρω μας και επιδρούμε σε αυτόν.

Η επιστημονική γνώση είναι ένα **αναπτυσσόμενο πεδίο**, με συνέχειες και ασυνέχειες. Εδράζεται στις κατακτήσεις προηγούμενων γενεών, αλλά εμπεριέχει και νέες κατακτήσεις που ανοίγουν νέα πεδία ή μεταβάλλουν τις έως τότε κρατούσες απόψεις. Με αυτή την έννοια, βασικά στοιχεία της επιστήμης είναι τόσο η συστηματική οργάνωση και μετάδοσή της (μέσα από τα εκπαιδευτικά ιδρύματα), όσο και η διαρκής παραγωγή νέας γνώσης (μέσα από την έρευνα).

ΣΤΑ
ΧΕΡΙΑ
ΚΑΙ ΤΟ
ΝΟΥ ΜΑΣ
ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ
ΤΗΣ
ΑΝΘΡΩΠΟ
ΤΗΤΑΣ

ΜΕ
ΚΟΙΝΩ
ΝΙΚΟ
ΠΟΙΗΣΗ

ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ
& ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

nka.gr

ΝΕΟΛΑΙΑ

ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

οργάνωση της

ΑΝΤΑΡΣΥΑ

Βασικά **πεδία της επιστήμης** είναι ο κόσμος που περιβάλλει τον άνθρωπο και η ίδια η ανθρώπινη ύπαρξη, ως βιολογικό, κοινωνικό και πολιτικό ον. Στόχος της είναι η ερμηνεία και η κατανόησή τους, η απάντηση σε ερωτήματα που γεννιούνται, οι αλλαγές-παρεμβάσεις στο υλικό και κοινωνικό περιβάλλον (και στον άνθρωπο), ο εμπλουτισμός του ως ψυχο-σωματικο-κοινωνικής οντότητας.

Η επιστήμη, συνεπώς έχει και υλική και διανοητική διάσταση. Αφορά το είναι, τον υλικό κόσμο, αλλά και τη συνείδηση, τον οντολογικό στοχασμό, τον λόγο, την τέχνη, τις κοινωνικές, πολιτικές, πολιτισμικές σχέσεις. Στη βάση αυτή, διακρίνονται τα διάφορα επιστημονικά πεδία (π.χ. θετικές επιστήμες, ανθρωπιστικές επιστήμες, κοινωνικές επιστήμες).

Η επιστήμη **διασταυρώνεται με το ευρύτερο κοινωνικό γίγνεσθαι** - και μάλιστα με πολλούς τρόπους: με τα ερωτήματα που θέτει στον εαυτό της προς απάντηση, τη νέα γνώση που παράγει, τον τρόπο οργάνωσης και διάχυσης της υπάρχουσας γνώσης, το ευρύτερο φιλοσοφικό και κοσμοθεωρητικό, ηθικό, αξιακό και αισθητικό πλαίσιο με το οποίο επικοινωνεί ή εντός του οποίου εντάσσεται, με τον τρόπο, τα κριτήρια και τους φορείς αξιοποίησής της, με τους όρους άσκησης και μετάδοσής της.

Όντας ανθρώπινη δραστηριότητα, το πλαίσιο λειτουργίας της καθορίζεται, σε τελική ανάλυση, από τις υφιστάμενες κοινωνικές σχέσεις. **Σε τελική ανάλυση**, όμως, και όχι πάντα με άμεσο τρόπο, τέτοιος που να **ακυρώνει τη σχετική αυτοτέλειά της και τις ιδιαιτερότητές της ως διανοητικής δραστηριότητας**, που προσεγγίζει διαλεκτικά την αλήθεια. Τα επιστημονικά επιτεύγματα και η επιστημονική διαδικασία, παρά τον αντικειμενικό πυρήνα που έχουν (ειδικά στις θετικές επιστήμες), καθορίζονται από το ποιος καθορίζει την κατεύθυνση και το που θα χρησιμοποιηθούν. **Εν τέλει, ή θα συμβάλλει στην αναπαραγωγή των υφιστάμενων σχέσεων ή στην αλλαγή τους.**

Στον καπιταλιστικό τρόπο παραγωγής -πολλώ δε μάλλον στον σύγχρονο καπιταλισμό-, η επιστήμη **εξελίσσεται σε άμεση παραγωγική δύναμη**. Αυτό αποτελεί **ειδοποιό χαρακτηριστικό του συγκεκριμένου τρόπου παραγωγής**, του καπιταλιστικού και **σημαίνει ότι η επιστήμη υποτάσσεται πιο άμεσα και οργανικά στις οικονομικές, πολιτικές και ιδεολογικές προτεραιότητες του κεφαλαίου**. Στον δε σύγχρονο «ολοκληρωτικό καπιταλισμό», έχουμε τη καθολική, πραγματική υπαγωγή της στο κεφάλαιο.

Το **ποια γνώση και επιστήμη παράγεται και ποια όχι**, ποιους **στόχους** εξυπηρετεί, το **από ποιον και πώς παράγεται** και τέλος το **πώς αξιοποιείται, επιλέγεται σε τελική ανάλυση από τις δυνάμεις του κεφαλαίου** και τις κυβερνήσεις που τις υπηρετούν και επιβάλλονται με τη δύναμη του οικονομικού και πολιτικού καταναγκασμού που διαθέτουν οι κυρίαρχες τάξεις.

Έτσι η ίδια η επιστήμη γίνεται ένα πεδίο της πάλης των τάξεων. Το αν δηλαδή στην παραγωγή γνώσης και επιστήμης θα κυριαρχούν οι οικονομικές, κοσμοθεωρητικές, πολιτικές προτεραιότητες των δυνάμεων του κεφαλαίου ή αντίθετα θα ηγεμονεύουν οι οικονομικές, κοσμοθεωρητικές, πολιτικές προτεραιότητες της εργατικής τάξης, οπότε η επιστήμη θα αποκτήσει χειραφετητικό χαρακτήρα μπαίνοντας στην υπηρεσία της απελευθέρωσης του ανθρώπου από κάθε μορφή εκμετάλλευσης, καταπίεσης, διακρίσεων και εξουσίας.

Ένας τέτοιος ρόλος της επιστήμης μπορεί να υλοποιηθεί μόνο από την εξουσία της εργατικής τάξης στην πορεία για τον κομμουνιστικό μετασχηματισμό της κοινωνίας, όταν μαζί με τον «κτήτορα», θα αλλάξει και το «κτήμα», δηλαδή **όταν η ίδια η επιστήμη θα μετασχηματίζεται σε επιστήμη για τις ανάγκες της εργαζόμενης πλειοψηφίας.** Το συνειδητό εργατικό κίνημα, οι επαναστατικές κομμουνιστικές δυνάμεις της νεολαίας έχουν καθήκον με την κριτική του στο υπάρχον, να αναδεικνύουν τις χειραφετητικές δυνατότητες της επιστήμης και τις προϋποθέσεις υλοποίησής τους από σήμερα.

**Β. ΤΟ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ
ΣΤΟΝ
ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟ ΚΑΙ Ο
ΡΟΛΟΣ ΤΟΥ**

1. Τι είναι το πανεπιστήμιο και ποια η ουσία του

Το πανεπιστήμιο αποτελεί την ανώτερη βαθμίδα της εκπαίδευσης. Η γέννηση και ανάπτυξή του ως ειδικής βαθμίδας του εκπαιδευτικού συστήματος είναι δεμένη με τον καπιταλιστικό τρόπο παραγωγής, καθώς η ίδρυση των πρώτων πανεπιστημίων σχετικά μαζικού χαρακτήρα σχετίζεται με την ανάπτυξή του.

Το πανεπιστήμιο δεν είναι ανεξάρτητο από τις κοινωνικές σχέσεις.. Το περιεχόμενο της γνώσης και της επιστήμης, η δομή του, η σχέση του με την οικονομία και συνολικά ο ρόλος του καθορίζεται και εξαρτάται σε τελική ανάλυση από την κοινωνία μέσα στην οποία αναπτύσσεται, δηλαδή από τις κυρίαρχες καπιταλιστικές κοινωνικές σχέσεις.

Το πανεπιστήμιο λοιπόν ως **ειδικός θεσμός** παίζει **καθοριστικό ρόλο** τόσο στην παραγωγή και αναπαραγωγή της γνώσης, της επιστήμης και της ιδεολογίας, όσο και στην «παραγωγή» του αναγκαίου επιστημονικού δυναμικού, δηλαδή εκείνου του ιδιαίτερου τμήματος της εργασίας, της διανοητικής εργασίας, **με τρόπο** που να εξασφαλίζονται **οι γενικοί όροι της αναπαραγωγής, της εκμετάλλευσης και της κυριαρχίας του κεφαλαίου.**

Έτσι, όπως και συνολικά το κράτος, το δημόσιο πανεπιστήμιο, ως ιδιαίτερος μηχανισμός του, οργανώνει τις ανώτερες σφαίρες της γνώσης, της επιστήμης και της τεχνολογίας, και το δυναμικό που τα υλοποιεί, στο όνομα της κοινωνίας, **στο όνομα μιν του «πανκοινωνικού συμφέροντος» στην μορφή του, αλλά με κριτήριο την αναπαραγωγή των κυρίαρχων σχέσεων εκμετάλλευσης και εξουσίας** στην ουσία του.

Έτσι το πανεπιστήμιο, συνδέεται δυναμικά με την εξέλιξη των παραγωγικών δυνάμεων και των σχέσεων παραγωγής –κι ευρύτερα των καπιταλιστικών κοινωνικών σχέσεων-, καθώς και με την πάλη των τάξεων που επιδρά συνολικά στον συσχετισμό δυνάμεων και αλλάζει ανάλογα με τις εποχές του καπιταλισμού.

2. Η εξέλιξη του πανεπιστημίου / το πανεπιστήμιο στη σημερινή εποχή

Η πρώτη φάση του καπιταλισμού, καπιταλισμός του «ελεύθερου ανταγωνισμού» αντιστοιχούσε στην τυπική υπαγωγή της εκπαίδευσης στο κεφάλαιο. Στην φάση αυτή η επιστήμη είχε σημαντικούς βαθμούς ελευθερίας και η σχέση των δύο (επιστήμη-κεφάλαιο) ήταν σχετικά εξωτερική. Το κεφάλαιο αξιοποιούσε την ανεξάρτητα από τη δική του παρέμβαση παραγμένη γνώση.

Ο μονοπωλιακός καπιταλισμός μετατρέπει για πρώτη φορά σε μεγάλη έκταση την επιστήμη σε άμεση παραγωγική δύναμη. Η παραγωγή αναπτύσσεται αξιοποιώντας τις νεότερες ανακαλύψεις της «δεύτερης βιομηχανικής επανάστασης» (ηλεκτρισμός, χημεία, μέσα μεταφοράς, πρώτη φάση της επικοινωνίας, μηχανολογία κ.ά.) και **η επιστήμη συμπλέκεται οργανικά με την παραγωγή**. Διατηρεί όμως ακόμα σημαντικούς βαθμούς ελευθερίας από το κεφάλαιο. εξυπηρετώντας κυρίως τους πιο γενικούς και μακρόπνοους όρους αναπαραγωγής του καπιταλισμού και λιγότερο τους πιο άμεσους και γυμνούς σκοπούς της κερδοφορίας.

Η διανοητική εργασία αναπτύσσεται ραγδαία καταλαμβάνοντας βασικά οργανωτικό και διευθυντικό ρόλο στην παραγωγή - ή έστω ενδιαμέσο. Το πανεπιστήμιο μαζικοποιείται ως αποτέλεσμα κυρίως της ανάπτυξης των παραγωγικών δυνάμεων και των νέων αναγκών της καπιταλιστικής οικονομίας ιδιαίτερα στη μεταπολεμική περίοδο, όσο και των μεγάλων μεταπολεμικών

ταξικών αγώνων και κινημάτων, ιδιαίτερα στις δεκαετίες 60-70, που ανάγκασαν το κεφάλαιο σε υποχωρήσεις σε ότι αφορά την άνοδο του μορφωτικού και εργασιακού επιπέδου της εργατικής τάξης και των λαϊκών στρωμάτων. **Είναι το «μαζικό πανεπιστήμιο» που γνωρίσαμε μέχρι περίπου την δεκαετία του 90 στο δυτικό κόσμο, με την Ελλάδα λόγω του ισχυρού εκπαιδευτικού κινήματος να έχει μαζικά πανεπιστήμια ακόμα και τώρα.**

Από τα τέλη της δεκαετίας του 80, αρχές της δεκαετίας του 90 συντελείται μια **μεγάλη τομή στην κοινωνία συνολικά και κατ' επέκταση στην εκπαίδευση και στο πανεπιστήμιο**. Η **δομική κρίση του καπιταλισμού** στα μέσα της δεκαετίας του 70 αρχές της δεκαετίας του 80 επιφέρει μια σειρά **στρατηγικές αλλαγές που έχουν στον πυρήνα τους την προσπάθεια ανάσχεσης της πτωτικής τάσης του ποσοστού κέρδους με την αύξηση της εκμετάλλευσης και τη συνολική αναδιοργάνωση όλων των καπιταλιστικών κοινωνικών σχέσεων.**

Έτσι **επιταχύνει την 4η βιομηχανική επανάσταση** με την είσοδο στην παραγωγή των νέων μέσων παραγωγής (τεχνολογίες πληροφορικής και επικοινωνιών, βιοτεχνολογία, ψυχολογία, η τεχνητή νοημοσύνη και η ρομποτική, τα νέα υλικά, οι νέοι ενεργειακοί πόροι η νανοτεχνολογία, η διαχείριση “μεγάλων δεδομένων” (big data), το 3D printing κ.ά.), **την αλλαγή της σχέσης εκπαίδευσης-παραγωγής, τη μαζική υπαγωγή και πολλές φορές υποκατάσταση της πνευματικής εργασίας από τις μηχανές και την αλλαγή του χαρακτήρα της** (π.χ. μετατροπή δημιουργικών διανοητικών εργασιών σε εκτελεστικές και τειλοροποίησή τους, αλλαγή σχέσης εργαζόμενου-μέσου εργασίας). Αυτές οι αλλαγές, αντανakλούν στο επίπεδο της επιστήμης και του πανεπιστήμιου το πέρασμα του καπιταλισμού σε ένα νέο στάδιο της ανάπτυξης και της κρίσης του, τον ολοκληρωτικό καπιταλισμό.

Ο ολοκληρωτικός καπιταλισμός αντιστοιχεί στην **πραγματική και καθολική υπαγωγή της εκπαίδευσης και της επιστήμης στο κεφάλαιο**. Χαρακτηρίζεται από την πιο άμεση και απροκάλυπτη παρέμβαση του κεφαλαίου και των επιχειρηματικών-αγοραίων κριτηρίων στα εκπαιδευτικά-ερευνητικά πράγματα, τη ραγδαία αντικειμενοποίηση της πνευματικής εργασίας και την **αλλαγή του ρόλου της με την προλεταριοποίησή της, την αναμόρφωση των εκπαιδευτικών βαθμίδων και την αλλαγή του ίδιου του χαρακτήρα της γνώσης**. Το μαζικό πανεπιστήμιο όπως το ξέραμε σταδιακά καταργείται και στη θέση του αναδύεται το «**επιχειρηματικό πανεπιστήμιο**» - όπως συχνά αποκαλούμε το πανεπιστήμιο της νέας εποχής του καπιταλισμού. Όπως γράφουμε και στην Προγραμματική

Διακήρυξη του NAP, στον σημερινό καπιταλισμό **«μεταβάλλεται ριζικά η οργάνωση της εργασίας**. Στο στάδιο του ιμπεριαλισμού κυριαρχούσε ο τειλορισμός-φορτισμός, η αλυσίδα παραγωγής και η **τάση αποειδίκευσης μεγάλων τμημάτων της χειρωνακτικά κυρίως εργαζόμενης εργατικής τάξης**. Τις τελευταίες δεκαετίες αυτές οι μορφές έχουν αντικατασταθεί από άλλες πιο σύγχρονες, που υποτάσσουν συνολικά τον άνθρωπο. Ο σύγχρονος καπιταλισμός επιχειρεί να εξασφαλίσει την κινητοποίηση υπέρ της παραγωγής κέρδους **όλων των διανοητικών-κοινωνικών δεξιοτήτων των εργαζομένων**, όπως η φαντασία, η δημιουργικότητα, το καινοτόμο πνεύμα, η “συναισθηματική νοημοσύνη”, η ικανότητα συνεργασίας και επικοινωνίας. Η χειρωνακτική εργασία εκτοπίζεται από βιομηχανικούς κυρίως κλάδους παραγωγής και μεταφέρεται σε άλλους (εστίαση, τουρισμός κλπ.) ή σε χώρες χαμηλού εργατικού κόστους, ενώ η **πνευματική εργασία κατατεμαχίζεται, τείνει στην “αποειδίκευση”, οδηγώντας σε ένα είδος “ψηφιακού τειλορισμού”** και τελικά υποκαθίσταται από τη μηχανή».

3. Πλευρές του μετασχηματισμού του πανεπιστημίου σε «επιχειρηματικό πανεπιστήμιο».

Όλες οι πλευρές του πανεπιστημίου αλλάζουν / μετασχηματίζονται σε αυτή την κατεύθυνση.

-Κατ' αρχήν το πανεπιστήμιο διαδραματίζει έναν **άμεσα οικονομικό ρόλο. Συνδέεται κατά βάση με δραστηριότητες που μπορούν άμεσα να ενταχθούν στη σφαίρα της αξιοποίησης και της κερδοφορίας του κεφαλαίου** - δηλ. στη «σφαίρα του επιχειρείν». Τέτοιος τομέας είναι κυρίως η έρευνα τόσο στις θετικές επιστήμες όσο και στις οικονομικές ή ανθρωπιστικές σπουδές, με ό,τι την συνοδεύει (κατοχύρωση πατεντών, χρηματοδοτήσεις και προγράμματα, δημιουργία επιχειρήσεων από ΑΕΙ ή κοινών επιχειρήσεων από ΑΕΙ-εταιρίες κ.λπ.). Με αυτό τον τρόπο **η έρευνα «βιομηχανοποιείται»,** καλλιεργείται μαζικά και υπάγεται στις ανάγκες του κεφαλαίου, άρα και στην στρατηγική του. Τέτοιο επίσης στοιχείο είναι η οικονομική διαχείριση-διοίκηση των φτωχά -λόγω λιτότητας- χρηματοδοτούμενων πανεπιστημίων με όρους ιδιωτικοοικονομικούς-επιχειρηματικούς, οι οποίοι τείνουν να εξαφανίσουν κάθε εναπομείναν κοινωνικό στοιχείο και να αναδιατάξουν τμήματα, τομείς και δράσεις με κριτήριο τον προσπορισμό κονδυλίων (από ευρωπαϊκές ή ιδιωτικές πηγές) Είναι αυτονόητο ότι στον άμεσα οικονομικό ρόλο είναι ξεκάθαρα **δεσπόζον το στίγμα της επιχειρηματικότητας.**

-Ο κοινωνικός/καταναμητικός της ρόλος του πανεπιστημίου **συνδέεται με τη διαμόρφωση του εμπορεύματος εργατική δύναμη,** με τη διαμόρφωση, δηλαδή, τόσο των εργασιακών του ικανοτήτων (που αυτές θα μπουν στην υπηρεσία του κεφαλαίου) όσο και της εργασιακής νοοτροπίας.

Ο ρόλος αυτός περιλαμβάνει και την **καταναμητική πλευρά** -δηλαδή το πόσοι **θα περάσουν σε ποια βαθμίδα και του πώς θα διοχετευτούν/καταναμηθούν στα γνωστικά αντικείμενα κάθε βαθμίδας-**, αλλά δεν περιορίζεται εκεί. Ο ρόλος αφορά την αναπαραγωγή της εργατικής δύναμης. Αποτελεί απαραίτητη πλευρά για τη συνολική αναπαραγωγή των καπιταλιστικών σχέσεων, αν και όχι πλευρά που συμμετέχει άμεσα στην παραγωγή, την πραγμάτωση και την κατανομή της υπεραξίας.

Η αλλαγή του ρόλου της διανοητικής εργασίας στην παραγωγή με στόχο την γιγάντωση της εκμετάλλευσης, βασικό είσοδο χαρακτηριστικό του σημερινού καπιταλισμού, οδηγεί σε μια πνευματική εργασία σε μεγάλο βαθμό εκτελεστική, κατατεμαχισμένη, ελεγχόμενη από τη μηχανή, που επίσης σε μεγάλο βαθμό τείνει να υποκατασταθεί και να ελεγχθεί από το «πρόγραμμα» και τον «υπολογιστή» - και συνεπώς από αυτόν που τα καθορίζει, τον καπιταλιστή ιδιοκτήτη των μέσων παραγωγής.

Ως αποτέλεσμα αυτής της πορείας το κεφάλαιο για τις ανάγκες της μέγιστης εκμετάλλευσης και κυριαρχίας στρέφεται προς τις **«σύντομες», «ευέλικτες» «αρχικές καταρτίσεις»,** εγκαταλείποντας και **συντρίβοντας τις σπουδές που παρείχαν μια σχετικά πλήρη, επιστημονική μόρφωση σε ένα γνωστικό πεδίο.** Αυτοί χρειάζονται «κατάρτιση» εργαζόμενων χειριστών των «προγραμμάτων και των μηχανών» και όχι «πλήρη επιστημονική γνώση», χρειάζονται μικρά, ανανεούμενα πακέτα ευέλικτων καταρτίσεων, όχι σταθερή βαθιά και πλήρη γνώση του αντικειμένου.

Για αυτό και επιχειρούν να επιβάλλουν μια τεράστια τομή με τη γενική μείωση του αριθμού των εισακτέων στην Ανώτατη Εκπαίδευση, πράγμα που επιφέρει τεράστια ένταση των ταξικών φραγμών, με τη μείωση των χρόνων σπουδών (Μπολόνια / κύκλοι σπουδών από 4-5, σε 3 χρόνια σπουδών), με την αλλαγή του χαρακτήρα της παρεχόμενης γνώσης (από πλήρη γνώση σε ένα επιστημονικό πεδίο, σε κατάτμηση των αντικειμένων, και διαμόρφωση στενών, ευέλικτων καταρτίσεων).

Άλλωστε η ταχύτητα ανανέωσης των γνώσεων και του εξοπλισμού (ηθική φθορά των μηχανών, κατά των Μαρξ) που επιβάλλεται τόσο από τις διαρκείς τεχνολογικές καινοτομίες όσο και από την ανάγκη μεγιστοποίησης της κερδοφορίας και ανάσχεσης της κρίσης δημιουργούν την ανάγκη για γρήγορη και διαρκή ανάπτυξη της νέας γνώσης, για γνώση πάνω στη γνώση, για τη δυνατότητα να μαθαίνουμε. Εδώ ενυπάρχει μια τεράστια αντίφαση. Ενώ λοιπόν **αυτές οι εξελίξεις οδηγούν αντικειμενικά στην ανάγκη για όλο και πιο στέρεη αρχική επιστημονική γνώση και ελεύθερη πρόσβαση στη γνώση όλων των ανθρώπων στην διάρκεια όλης της ζωής τους, το κεφάλαιο απαντά αντιδραστικά/εκμεταλλευτικά με ακρωτηριασμό ακριβώς της αρχικής επιστημονικής αφητηρίας** και διαμόρφωση άμεσα αξιοποιήσιμων-αποδοτικών και εύκολα τροποποιήσιμων δεξιοτήτων, που μπορούν να υπαχθούν στους όρους της ψηφιακά τεϊλορικής εργασίας και ένα πλέγμα διαρκών πακέτων κατακερματισμένων, βαθμολογούμενων καταρτίσεων (πιστωτικές μονάδες), χωρίς ποτέ κατοχυρωμένα δικαιώματα, έτσι που διαρκώς η εργαζόμενη πλειοψηφία -ιδιαιτέρα τα νεότερα ηλικιακά τμήματά της- να είναι κάτω από τον εκβιασμό της εκμετάλλευσης και της υποταγής.

Καταργούν σε μεγάλο βαθμό -όχι όμως πλήρως- τους βαθμούς ελευθερίας που είχε η βασική έρευνα και επιβάλλουν στο ερευνητικό έργο τη δεσποτεία της εφαρμοσμένης έρευνας - άλλως, της καπιταλιστικής παραγωγής, της ιδιωτικής ιδιοκτησίας, της αγοράς.

Τελικά, ο κοινωνικός / κατανεμητικός / άμεσος ρόλος στη διαμόρφωση της αυριανής εργατικής τάξης αφορά την προσφορά **τόσων και τέτοιων γνώσεων-εργασιακών ικανοτήτων, σε τόσους μελλοντικούς εργαζόμενους** και με τέτοιο τρόπο ώστε η διαφορά μεταξύ κόστους από αυτή τη δράση και κατοπινού οικονομικού και πολιτικού οφέλους από τα αποτελέσματά της να μεγιστοποιείται για τον καπιταλισμό.

Στο πλαίσιο αυτό εκδηλώνονται λοιπόν **δύο αλληλένδετες τάσεις** που αφορούν άμεσα την εκπαίδευση: **από τη μια** η «παραγωγή» (από τα ιδιωτικά ΑΕΙ, τα «αποστειρωμένα» δημόσια ΑΕΙ, τα μεταπτυχιακά κ.λπ.) μιας **μικρής φέτας** εργαζομένων με πολλαπλές ικανότητες και σύνθετη σχέση με τα νέα μέσα **και από την άλλη** η «παραγωγή» μιας **μεγάλης μάζας εργαζομένων** με συγκεκριμένες και τυποποιούμενες δεξιότητες (όχι πλούσιες εργασιακές ικανότητες) και με ικανότητα να της αναπροσαρμόζουν γρήγορα ανάλογα με τις ανάγκες της αγοράς. Με δεξιότητες που αξιοποιούνται στο πλαίσιο μιας εργασίας ψηφιακού τεϊλορισμού - δηλ. στο πλαίσιο της πραγματικής υπαγωγής της διανοητικής εργασίας στο κεφάλαιο. **Μια παιδεία για λίγους και ταξικά εκλεκτούς με όλη την σημασία της λέξης. !!**

-Ο **πολιτικός και ιδεολογικός ρόλος**, συνδέεται τόσο με τον **εμποτισμό της συνείδησης** συνολικά των φοιτητών και μελλοντικών εργαζομένων με τις «κατάλληλες» για το σύστημα αξίες και πολιτικές απόψεις και την απαιτούμενη

από το σύστημα εργασιακή κουλτούρα και «ευελιξία», όσο και με την παραγωγή εκείνου του ειδικού εργατικού δυναμικού και **με εκείνες τις απόψεις και στάση ζωής που θα στελεχώσει τομείς του δημόσιου και ιδιωτικού τομέα με αποδοτικό -πολιτικά και οικονομικά- τρόπο - κι όλα αυτά όχι γενικά, αλλά με τον συγκεκριμένο τρόπο που εμφανίζονται σήμερα.**

Συνδέεται, επίσης, με την αξιοποίηση από ατομικούς ή τον συλλογικό κεφαλαιοκράτη (κράτος) του «κύρους» με το οποίο περιβάλλονται οι πανεπιστημιακοί, ώστε να δικαιολογηθούν, να γίνουν αποδεκτά ή και να ενδυθούν με περίβλημα φιλολαϊκό αντεργατικές και ανελεύθερες επιλογές. Στον σύγχρονο καπιταλισμό -που προδιαγράφει ένα εξαιρετικά γκρίζο μέλλον για τους νέους- η ιδεολογική-πολιτική λειτουργία της εκπαίδευσης και η αντίστοιχη πλευρά των προωθούμενων αναδιαρθρώσεων έχει θεμελιακό χαρακτήρα και αναβαθμίζεται στο έπακρο. Αφορά τόσο τις θεωρητικές, όσο και τις θετικές επιστήμες, αφορά το συνολικό κριτήριο με το οποίο ο νέος επιστήμονας αντιμετωπίζει την κοινωνία. Συνολικά γίνεται μια προσπάθεια να καλλιεργηθεί η επιχειρηματική κουλτούρα και νοοτροπία, με την εισαγωγή μαθημάτων αλλά και ολόκληρων προγραμμάτων σπουδών (προπτυχιακά ή μεταπτυχιακά) επιχειρηματικότητας και καινοτομίας. Ενώ πολλές φορές και η ίδια η οργάνωση των μαθημάτων, των παραδόσεων και των εργασιών έχουν έντονο τον χαρακτήρα του «επιχειρείν», π.χ. φτιάξτε μια εικονική σαρταπ, βρείτε μια καινοτόμα ιδέα κλπ.

Ο **πολιτικός και ιδεολογικός ρόλος του πανεπιστημίου αποτελεί τεράστιας σημασίας ζήτημα για την διαμόρφωση της συνείδησης, της πορείας και της στάσης ζωής του νέου επιστήμονα.** Δεν είναι εξωτερικός, διαπερνά το

περιεχόμενο των σπουδών. Για αυτό δεν μπορεί να υπάρξει σύγχρονο κομμουνιστικό / απελευθερωτικό ρεύμα στην νέα γενιά χωρίς διαρκή και βαθιά κριτική στον ιδεολογικό ρόλο του πανεπιστήμιου, στον περιορισμένο αστικό χαρακτήρα της γνώσης, κατάκτηση του αντικειμενικού πυρήνα της για την ανάπτυξη μιας **επιστήμης, πολιτικής και ιδεολογίας στο πλευρό και για τους σκοπούς της εργατικής τάξης και μιας κοινωνίας χωρίς εκμετάλλευση,** καταπίεση, διακρίσεις και εξουσία.

Το πανεπιστήμιο δεν είναι, όπως λένε, ένας χώρος ελευθερίας. Ότι δημοκρατικές ελευθερίες και δικαιώματα υπάρχουν έχουν κατακτηθεί σε σύγκρουση με τις κυβερνήσεις, τον πανεπιστημιακό μηχανισμό και τις στοχεύσεις ως προς τον μετασχηματισμό του με βάση τους παραπάνω άξονες. Στόχος του είναι όπως και όλη η εκπαίδευση να «διαπαιδαγωγήσει» την νέα γενιά στην υποταγή και την αποδοχή των κυρίαρχων δογμάτων και αξιών, αντί στην ελευθερία και την ολόπλευρη κριτική σκέψη. Χρησιμοποιεί για αυτό κάθε είδους αντιδημοκρατικά μέσα, από την απειλή διαγραφής, ως την καθηγητική αυθαιρεσία, από τις απειλές έως πρόσφατα την βία των ΜΑΤ, την πανεπιστημιακή αστυνομία, τις κάρτες και τους ελέγχους εισόδου, τα πειθαρχικά κλπ.

Ειδικά στην σημερινή περίοδο η «επιχειρηματική» και η «κατασταλτική» στροφή στην εκπαίδευση πηγαίνουν χέρι χέρι. Γιατί πράγματι όταν το πανεπιστήμιο πρέπει να «βγάζει λεφτά» από την έρευνα και τα μεταπτυχιακά, τότε οι αγώνες των φοιτητών, η διακοπή της λειτουργίας του, επιφέρει πλήγμα στα συμφέροντα των επιχειρηματιών και των «καθηγητών-manager» που το διοικούν και το εκμεταλλεύονται.

Το σημερινό λοιπόν αυταρχικό κρεσέντο της κυβέρνησης, **η επέκταση και εξειδίκευση του κατασταλτικού μηχανισμού μέσα στα πανεπιστήμια** (κατάργηση ασύλου, ΟΠΠΙ κλπ.) δεν είναι απλά ένα ιδεολόγημα μιας αντιδραστικής κυβερνητικής πολιτικής. Ούτε προφανώς αφορά κάποιες μικρές περιθωριακές ομάδες. Ούτε την «πειθάρχηση» και μόνο. Αφορά κάτι πλατύτερο και ουσιαστικότερο. Ένα νέο καθεστώς αυταρχισμού άμεσα συνδεδεμένο με την επιχειρηματική τομή του πανεπιστήμιου.

4. Συμπεράσματα

Στην προγραμματική διακήρυξη του ΝΑΡ αναφέραμε ότι «Αντίστοιχα, υποτάσσεται ασφυκτικά στο κεφάλαιο και αναδιαμορφώνεται ριζικά και η εκπαίδευση **σε όλες της τις πλευρές** (ποιος σπουδάζει, τι σπουδάζει, πώς σπουδάζει, γιατί σπουδάζει)· έτσι που οι αποκτώμενες γνώσεις/εργασιακές δεξιότητες –απ’ όσους τις αποκτούν και για όσο τους είναι χρήσιμες– να είναι **τέτοιες και τόσες**, ώστε το εργατικό δυναμικό να προσαρμόζεται ταχύτατα στις μεταβαλλόμενες απαιτήσεις του κεφαλαίου και να είναι πολιτικά και ιδεολογικά πειθήνιο εντός και εκτός παραγωγής.»

Το «επιχειρηματικό πανεπιστήμιο» είναι ένα πανεπιστήμιο υποταγμένο στις ανάγκες του κέρδους και της αγοράς, με γνώσεις κατατεμαχισμένες, υποβαθμισμένες και ευέλικτες προσαρμοσμένες στις τρέχουσες ανάγκες της αγοράς, με έρευνα και “καινοτομία” για τις ανάγκες του κεφαλαίου και των επιχειρήσεων (ως προς το περιεχόμενο της, τους τρόπους αξιοποίησης, επιλογής και διάδοσης της), πολύ πιο βαθιά ταξικό και στην πρόσβασή σε αυτό και κατά την διάρκεια των σπουδών, πολύ βαθιά αυταρχικό, ακριβώς γιατί αυτό “απαιτεί” η επιχειρηματική λειτουργία του.

Είναι επιχειρηματικό με διπλή έννοια, «εσωτερικά» και «εξωτερικά». Εξωτερικά με την έννοια ότι πρέπει να λειτουργεί «ανταποδοτικά». Με όπλο την μειωμένη χρηματοδότηση και την αξιολόγηση επιβάλλεται η προσφυγή και η υποταγή στις επιχειρήσεις.

«Εσωτερικά» με την έννοια ότι το ίδιο πρέπει να λειτουργεί σαν επιχείρηση, με βάση ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια. Ό,τι δημιουργεί κόστος πρέπει να μειώνεται και κόστος είναι οι φοιτητές, οι προπτυχιακές σπουδές και η μέριμνα. Ό,τι φέρνει «έσοδο» πρέπει να αυξάνεται και να προστατεύεται.

Όλη η εκπαιδευτική πολιτική του κεφαλαίου τις τελευταίες δεκαετίες συμπυκνώνεται σε αυτόν τον στόχο. Η ΕΕ, ο ΟΟΣΑ, ο ΣΕΒ στην Ελλάδα, όλες οι κυβερνήσεις επιδιώκουν τον ίδιο στόχο. Με αυτό είμαστε αντιμέτωποι!!

Σε μία περίοδο, στην οποία τα αιτήματα για την πλήρη και δημιουργική απασχόληση, για μεγάλη και σε όλη την κοινωνία μείωση του χρόνου εργασίας, για τη δουλειά για όλους με υψηλότερους μισθούς, για προστασία του περιβάλλοντος είναι παραπάνω από ώριμα και αποκοτούν, ακριβώς λόγω των νέων τεχνολογιών, υλική βάση, που η γνώση και η εκπαίδευση μπορεί και πρέπει να γίνει κτήμα όλων των ανθρώπων, με άλλες μη εκμεταλλευτικές κοινωνικές σχέσεις, ο καπιταλισμός υποτάσσει τα πάντα στο κέρδος, κατατεμαχίζει και σακατεύει την ανθρώπινη προσωπικότητα, περιορίζει την πρόσβαση στην γνώση και την επιστήμη, την αλυσοδένει στα δεσμά του.

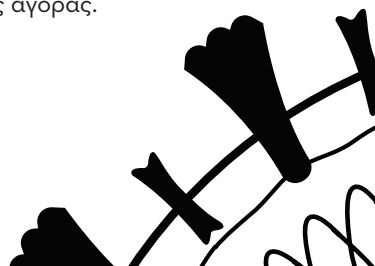

Για αυτό παλεύουμε για την ανατροπή του!!

γ. ΓΕΝΙΚΕΣ ΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΙΚΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΟΠΩΣ ΑΥΤΕΣ ΔΙΑΜΟΡΦΩΝΟΝΤΑΙ ΑΠΟ ΤΙΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΙΣ, ΤΗΝ ΕΕ ΚΑΙ ΤΟΝ ΟΟΣΑ

Την πολιτική αυτή πρακτικά προωθούν οι Διεθνείς Οργανισμοί, ο ΟΟΣΑ με τις μελέτες τους για την ελληνική εκπαίδευση, η Διεθνής Τράπεζα και η ΕΕ με την γνωστή διαδικασία της Μπολόνια και τις διαδοχικές εξειδικεύσεις της, η οποία προβλέπει τη δημιουργία του Ευρωπαϊκού Χώρου Ανώτατης Εκπαίδευσης (ΕΧΑΕ) και του Ευρωπαϊκού Χώρου Έρευνας (ΕΧΕ). Κομβικές παρεμβάσεις για τα παραπάνω αποτέλεσαν, μεταξύ άλλων η Συνθήκη Maastricht 1992, η Λευκή Βίβλος για την εκπαίδευση και κατάρτιση 1995, η Διακήρυξη της Μπολόνια 1999, η Ανακοίνωση της Κομισιόν «Ανασχεδιασμός της Εκπαίδευσης» 2012, οι Εκθέσεις ΟΟΣΑ 2011, 2016 κλπ. Οι Ευρωπαίοι αξιωματούχοι επιδιώκουν «να βαράνε όλα τα σφυριά μαζί» από τα εκπαιδευτικά συστήματα των ευρωπαϊκών χωρών, έτσι ώστε ή ΕΕ να μπορεί να παίξει ανταγωνιστικό ρόλο σε σχέση με άλλες δυνάμεις πχ ΗΠΑ ή Κίνα. Οι κοινά συμφωνημένες αρχές των Ευρωπαϊκών κρατών επικαιροποιούνται συχνά, έτσι ώστε να έχουμε τη βέλτιστη προσαρμογή στις ανάγκες της αγοράς.

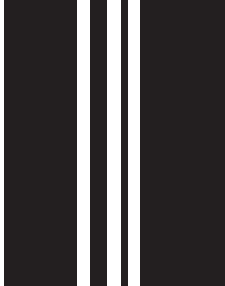
1. Η μείωση των χρόνων σπουδών, η αλλαγή του χαρακτήρα των σπουδών, των αντικειμένων και η «γεωγραφία» των εργασιακών ικανοτήτων.

Βασική επιδίωξη που υλοποιεί τα παραπάνω είναι η εφαρμογή των απαιτήσεων της Μπολόνια για τρεις κύκλους σπουδών με τον πρώτο κύκλο τριετή για την μεγάλη πλειοψηφία των φοιτητών. Πρόκειται για την άμεση στυγνή υλοποίηση της «μορφωτικής αντεπανάστασης» του κεφαλαίου και προωθεί άμεσα η κυβέρνηση της ΝΔ.

Παράλληλα προωθούνται οι συγχωνεύσεις και οι καταργήσεις τμημάτων, και ο πλήρης κατατεμαχισμός των γνωστικών αντικειμένων καθώς η κυβέρνηση σχεδιάζει να αντικαταστήσει τα σταθερά, πλήρη γνωστικά αντικείμενα που αντιστοιχούν σε συγκεκριμένα επιστημονικά πεδία, με «ευέλικτες», «τυχαίες» ροές μαθημάτων και πτυχία στην βάση πιστωτικών μονάδων που ανταποκρίνονται σε «ευέλικτες», «ατομικές» επιλογές. Πρόκειται για διάλυση της πλήρους επιστημονικής γνώσης, και την αντικατάστασή της με «ευέλικτες» καταρτίσεις για τις τρέχουσες ανάγκες της αγοράς. Πρόκειται για την εκπαίδευση όχι νέων επιστημόνων αλλά χειριστών προγραμμάτων και πακέτων!

Αντανάκλαση των παραπάνω είναι η δομή η οποία έχει ήδη διαμορφωθεί στην ελληνική τριτοβάθμια εκπαίδευση - και δεν πρόκειται πλέον για μελλοντικό σχέδιο. Το 2019, στο μηχανογραφικό δελτίο υπήρχαν 497 τμήματα που μπορούσαν να δηλώσουν οι υποψήφιοι. Από μια απλή ανάγνωση των τίτλων των τμημάτων είναι εμφανής η τάση κατακερματισμού των γνωστικών αντικειμένων και των πτυχίων, σε συνδυασμό με την τάση απόκτησης δεξιοτήτων και κατάρτισης μερικού χαρακτήρα. Τμήματα με μηδενικά επαγγελματικά δικαιώματα, με προγράμματα σπουδών που προκύπτουν από κοπτοραπτική άλλων προγραμμάτων, οδηγούν σε θολό εργασιακό προσανατολισμό, δημιουργώντας συχνά πολλές ταχύτητες εργαζομένων, ακόμα και στον ίδιο κλάδο.

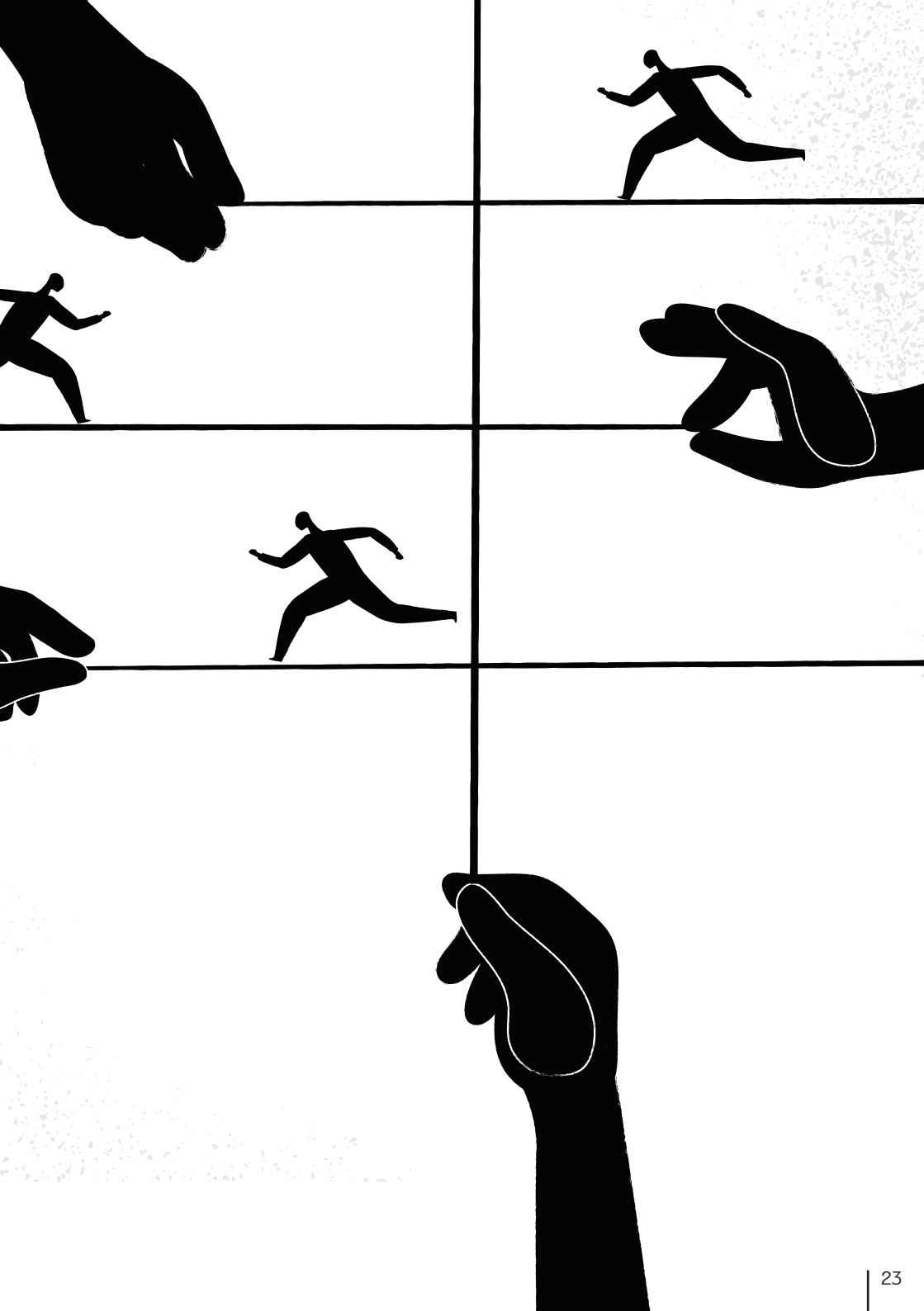
2. Πιστωτικές μονάδες και η αγορά πιστοποίησης

Οι πιστωτικές μονάδες ECTS αντιπροσωπεύουν καθορισμένα μαθησιακά αποτελέσματα και τον αντίστοιχο φόρτο εργασίας τους. Το ECTS έχει σαν σκοπό να ενισχύει την «ευελιξία» των προγραμμάτων σπουδών για τους φοιτητές. Επιπλέον, ενισχύει τον σχεδιασμό, την υλοποίηση και την αξιολόγηση των προγραμμάτων τριτοβάθμιας εκπαίδευσης», σύμφωνα με τις οδηγίες της ΕΕ. Πρόκειται για κεντρικό εργαλείο στο πλαίσιο της διαδικασίας της Μπολόνια, η οποία έχει ως στόχο την πλήρη ποσοτικοποίηση της γνώσης και την προώθηση της εκπαίδευσης βάσει δεξιοτήτων. Πιο συγκεκριμένα, το ενιαίο πτυχίο θα μπορεί να διασπάται ακόμη περισσότερο σε βαθμίδες ανάλογα με τον αριθμό των πιστωτικών μονάδων που θα καταφέρει να συγκεντρώσει ο καθένας και η καθεμία. Αυτή η διαδικασία μπορεί να μεταφραστεί (και στο εξωτερικό μεταφράζεται) και σε περισσότερα ή λιγότερα επαγγελματικά δικαιώματα, σε απόσπασή τους από τον βασικό κύκλο σπουδών και την μετακύλισή τους στα κέντα Δια Βίου, τα ΚΕΚ και τα προγράμματα επανακατάρτισης, προφανώς με το αζημίωτο.

3. Ο κρίσιμος ρόλος της αξιολόγησης/ η λογική της μετρησιμότητας και της επιτήρησης

Στην υλοποίηση των παραπάνω κατευθύνσεων πρέπει να επισημανθεί ο ρόλος της ΑΔΙΠ (Αρχή Διασφάλισης Ποιότητας)- η οποία αναβαθμίστηκε σε ΕΘΑΕΕ με το νέο νόμο της κυβέρνησης- στον έλεγχο του προσανατολισμού και του περιεχομένου των προγραμμάτων σπουδών των τμημάτων. Οι συνεχείς εσωτερικές και εξωτερικές αξιολογήσεις προωθούν εκ των πραγμάτων και λιγότερο ή περισσότερο έμμεσα ένα καθεστώς υποβολής-επιβολής του τύπου και του περιεχομένου των μαθημάτων. Κανένα τμήμα πλέον δεν αγνοεί αυτές τις συστάσεις, που αφορούν κατά βάση την «προσαρμογή» των προγραμμάτων σπουδών στα δεδομένα της αγοράς.

Ειδικά μετά τον νόμο όπου έρχεται να συνδέσει την χρηματοδότηση με την αξιολόγηση η κατάσταση χειροτερεύει. Το 20% αυτής θα υπάγεται στην αξιολόγηση. Μια αξιολόγηση στη βάση της λογικής «χρηματοδότηση με βάση τις επιδόσεις» (“performance-based funding”). Ορισμένα από τα κριτήρια της οποίας θα είναι: Η αναλογία εισερχόμενων-εξερχόμενων φοιτητών, το περιεχόμενο των προγραμμάτων σπουδών, η εξωστρέφεια των πανεπιστημίων, οι επιδόσεις των φοιτητών και η πορεία επαγγελματικής απορρόφησης αυτών (ανταγωνιστικότητα), η σύνδεση με την αγορά εργασίας.

Οι ήδη πετσοκομμένοι προϋπολογισμοί γίνονται, συνεπώς, πεδίο ανταγωνισμού μεταξύ των ιδρυμάτων, που θα πρέπει να αποδείξουν πως είναι πρόσφορη επένδυση για το κράτος. Τα ιδρύματα και τα τμήματα χωρίζονται σε πολλαπλές ταχύτητες, από «Κέντρα Αριστείας» μέχρι τα υποψήφια για λουκέτο. Όσο πιο «αποτελεσματικό» είναι ένα ίδρυμα, με βάση τα ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια, τόσο πιο πιθανό να λάβει κομμάτι από την -ούτως ή άλλως μισοφαγωμένη- πίτα. Τα υπόλοιπα θα πρέπει να αρκεστούν στα ψίχουλα. Αυτό σημαίνει από τη μία υπολειτουργία (έλλειψη καθηγητών, μαθημάτων, εξοπλισμού, υποδομών) και κίνδυνος κλεισίματος των τμημάτων «δεύτερης ταχύτητας» και, από την άλλη, αυξημένη πίεση για προσέλκυση ιδιωτικών επενδύσεων και πόρων.

4. Οικονομική αυτονομία, χρηματοδότηση και εμπορευματοποίηση – επιχειρηματοποίηση

Βασικές κατευθυντήριες γραμμές τόσο της ΕΕ, όσο και όλων των κυβερνήσεων διαχρονικά ήταν και είναι η αυτονόμηση των ιδρυμάτων από τους κρατικούς προϋπολογισμούς. Από τη μία πλευρά, ειδικά μέσα στα χρόνια της κρίσης, οι δαπάνες για τη δημόσια Παιδεία μειώνονταν συνεχώς, με στόχο την εξοικονόμηση πόρων. Από την άλλη πλευρά, η εξέλιξη αυτή λειτουργούσε και ως μοχλός για την στενότερη σύνδεση των ιδρυμάτων με τον ιδιωτικό παράγοντα, καθώς και για την εφαρμογή αντιεκπαιδευτικών πολιτικών στο όνομα της έλλειψης πόρων. Περικοπές προσωπικού,

5.Οι Ταξικοί Φραγμοί

μισθών και πάγιων δαπανών (καθαριότητα, φύλαξη, συντήρηση), συγχωνεύσεις και κλείσιμο τμημάτων αλληλοδιαπλέκονται με το κριτήριο όλων, το θεσμό της αξιολόγησης. Η στροφή στις χρηματοδοτήσεις από επιχειρηματικά συμφέροντα ή και από ΕΣΠΑ επηρεάζει καθοριστικά τον προσανατολισμό και το χαρακτήρα της λειτουργίας της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης (τόσο εκπαιδευτικά όσο και ερευνητικά). Η εξάρτηση αυτή αποδεικνύεται «ζώης και θανάτου» πολλές φορές για τα ιδρύματα.

Ο φοιτητικός πληθυσμός παραμένει ακόμα μαζικός. Ωστόσο σύμφωνα με έρευνα του IOBE (2019) από το 2001 έως το 2014 αυξήθηκε το ποσοστό των φοιτητών που προέρχονται από οικογένειες με υψηλό κοινωνικό – μορφωτικό επίπεδο περίπου κατά 10% φτάνοντας κοντά στο 50%. Πιο συγκεκριμένα αναφέρει:

«Το ποσοστό φοιτητών από οικογένειες με υψηλό κοινωνικό-μορφωτικό επίπεδο ανήλθε **σε 45,6% το 2014, από 42,3% το 2011 και 36,3% το 2001**. Αυξήθηκε και το ποσοστό φοιτητών από οικογένειες με **πολύ υψηλό κοινωνικό-μορφωτικό επίπεδο**, από 2,1% το 2001 σε 3,4% το 2011 και 4,7% το 2014. **Αντίστροφα**, το ποσοστό φοιτητών από οικογένειες με **μεσαίο κοινωνικό-μορφωτικό επίπεδο μειώθηκε στο 42,5% το 2014 από 47,1% το 2011 και 52,1% το 2001**. Το ποσοστό φοιτητών από οικογένειες με χαμηλό κοινωνικό-μορφωτικό επίπεδο ακολουθούσε πτωτική τάση την περίοδο 2001-2008, από 9,5% σε 6,3%, ωστόσο αυτή η τάση ανακόπηκε κατά τη διάρκεια της κρίσης όταν αυτό το ποσοστό παρέμεινε στο εύρος 6,4%-7,8%. Με την καθιέρωση της Ενιαίας Βάσης Εισαγωγής οι ταξικοί φραγμοί θα βαθύνουν ακόμα περισσότερο!!

Εν έτει 2021 και με τον πλέον καθορισμό της Ελάχιστης Βάσης Εισαγωγής από την κυβέρνηση για την εισαγωγή στα πανεπιστήμια χιλιάδες μαθητές, κυρίως από τα πιο λαϊκά στρώματα, αναμένονται να αποκλειστούν πλήρως από την τριτοβάθμια εκπαίδευση. Θέτουν φραγμούς στην εκπαίδευση των παιδιών λαϊκών οικογενειών, αποκλείοντάς τους από την τριτοβάθμια, στρέφοντάς τους στην τεχνική μεταλυκειακή εκπαίδευση για να διαμορφώσουν τους μελλοντικούς ευέλικτους και αναλώσιμους εργαζόμενους που αποτελεί εξ άλλου και διαχρονική στόχευση όλων των κυβερνήσεων- ενώ priμοδοτούνται παράλληλα τα ιδιωτικά κολλέγια- μαγαζιά “αρίστων”, τα πτυχία των οποίων η κυβέρνηση φρόντισε να ισοτιμήσει.

Ενδεικτική είναι ακόμα και έρευνα του 2013 βασισμένη σε στοιχεία ΕΣΥΕ σχετικά με την κοινωνική διαστρωμάτωση των φοιτητών σε επιμέρους σχολές- από αυτές με τα υψηλότερα μόρια σε αυτές με τα πιο χαμηλά. Γίνεται κατανοητό πως οι προσπάθειες των αστών εστιάζουν κυρίως σε κλάδους αιχμής, δηλαδή κλάδους που παράγουν καινοτομία και το αναγκαίο προσωπικό για την καπιταλιστική ανάπτυξη. Τομείς και κλάδοι, οι οποίοι δε μπορούν να συμβάλλουν με τον ένα ή τον άλλο τρόπο στην καπιταλιστική κερδοφορία οδηγούνται σε απαξίωση και υποτίμηση. Ακόμα και οι ανθρωπιστικές σπουδές που θεωρούνταν “καταδικασμένες”, οδηγούνται σε αναπροσαρμογή στις τρέχουσες ανάγκες της αγοράς, έτσι ώστε να εξαιρεθούν από το μαρασμό.

Μέσα σε όλα αυτά, **εντείνεται η ταξική ανισότητα για την πρόσβαση στην εκπαίδευση** (στις βαθμίδες), σπρώχνοντας τα παιδιά **εργατικής καταγωγής έξω από τα ΑΕΙ**, στις δομές μεταλυκειακής τεχνικής εκπαίδευσης. Οι συνθήκες της ταξικής ανισότητας γίνονται ακόμα πιο ασφυκτικές με τη σταδιακή απόσυρση του κράτους από τη χρηματοδότηση των ιδρυμάτων, τη φοιτητική μέριμνα κλπ. **Αρκετοί είναι οι φοιτητές** (1 στους 5 σύμφωνα με την ΕΛΣΤΑΤ) **που δουλεύουν για να ανταπεξέλθουν στις αυξανόμενες ανάγκες επιβίωσης, με το κόστος φοίτησης πολλές φορές να είναι τέτοιο, ώστε να τους εμποδίζει να τελειώσουν τις σπουδές τους ή ακόμα και να τις αρχίσουν και να περάσουν σε επόμενη βαθμίδα. Αυτούς τους φοιτητές θέλει να πετάξει έξω η κυβέρνηση με τις διαγραφές των φοιτητών!!**

6. Το νέο περιβάλλον για την έρευνα

Με βάση τις παραπάνω αλλαγές, την ταχύτητα των επιστημονικών - τεχνολογικών ανακαλύψεις σε συνδυασμό με τις νέες δυνατότητες στη συλλογή, επεξεργασία και αξιοποίηση μεγάλου αριθμού πληροφοριών και τη νέα πραγματικότητα στην επικοινωνία **αναβαθμίζεται πάρα πολύ η σημασία της έρευνας** (βασικής και εφαρμοσμένης). Ταυτόχρονα μεγιστοποιείται η πίεση εκ μέρους του κεφαλαίου για τη μετατροπή των αποτελεσμάτων της σε ιδιωτική πνευματική ιδιοκτησία των πολυεθνικών (πατέντες, διπλώματα ευρεσιτεχνίας κ.λπ.), για την ταχύτερη μετατροπή και υπό αστικούς όρους της βασικής έρευνας σε επικερδή εφαρμοσμένη έρευνα, για τη στενότερη σχέση των ερευνητικών κέντρων (είτε είναι δημόσια είτε όχι, είτε βρίσκονται εντός του πανεπιστημίου είτε όχι) με τις βιομηχανίες της υλικής και της άυλης παραγωγής. Υπό αυτές τις συνθήκες, **αποκτά αναβαθμισμένη σημασία για το κεφάλαιο ο ασφυκτικός έλεγχος της ερευνητικής δραστηριότητας των πανεπιστημίων - με πολιορκητικό κριό τη χρηματοδότηση.**

Σύμφωνα με πρόσφατα στοιχεία (ΕΝΑ, 2/2020), το 2004 η χρηματοδότηση της έρευνας (ΑΕΙ-ΤΕΙ-Ερευνητικά Κέντρα) ανερχόταν σε 1 δισ. ευρώ (0,5% του ΑΕΠ). Το 2018, οι δαπάνες για έρευνα και ανάπτυξη (R&D) της χώρας έφτασαν συνολικά, για πρώτη φορά στην ιστορία της, τα 2,174 δισ. ευρώ (1,18% του ΑΕΠ). Ταυτόχρονα εισάγεται η οπτική ότι «χρήσιμη» είναι μόνο η έρευνα η οποία απολήγει σε αποτελέσματα που καλύπτουν αποκλειστικά πρόσκαιρες απαιτήσεις των αγορών και των εταιρειών-χρηματοδοτών. Η προσέγγιση αυτή οδηγεί στον εγκλωβισμό του ερευνητικού δυναμικού των πανεπιστημίων σε δραστηριότητες, συχνά ευκαιριακού και εφήμερου χαρακτήρα, και στη μη ενασχόληση με άλλους ευρύτερου κοινωνικού χαρακτήρα (π.χ. εμβόλια). Χαρακτηριστικό παράδειγμα αυτών των εξελίξεων αποτελεί η πρόσφατη μεταφορά της Γενικής Γραμματείας Έρευνας και Τεχνολογίας (ΓΓΕΤ) από το Υπουργείο Παιδείας στο Υπουργείο Ανάπτυξης και Επενδύσεων σε μια προσπάθεια άμεσης σύνδεσής της με τις επιχειρήσεις.

Σε ένα τόσο ρευστό οικονομικό και κοινωνικό τοπίο, το Πανεπιστήμιο χρειάζεται να λειτουργεί ανεμπόδιστα για να ικανοποιεί ταχύτατα και βέλτιστα τις ανάγκες της αγοράς. Οτιδήποτε, με τον άλλο ή με τον άλλο τρόπο, διαταράσσει αυτή τη κανονικότητα αποτελεί «εχθρό». Κάθε πτυχή της εκπαιδευτικής μεταρρύθμισης πάντοτε συνοδεύεται από βήματα ή προθέσεις πλήρους εξαφάνισης ή/και χειραγώγησης του συνδικαλισμού μέσα στις σχολές. Πολυπόθητος στόχος ήταν η κατάργηση του πανεπιστημιακού ασύλου, έτσι ώστε οι εικόνες των ΜΑΤ-«εισβολέων» να είναι καθημερινότητα. Ο φοιτητικός συνδικαλισμός βάλλεται, με τις πρακτικές και τις διαδικασίες του.

Οι γενικές συνελεύσεις επιδιώκεται να αντικατασταθούν από ηλεκτρονικές ψηφοφορίες και συζητήσεις, και οι ίδιοι οι σύλλογοι να μετατραπούν σε απολίτικες κοινωνικές μορφές με ενιαία ψηφοδέλτια στις εκλογές ή/και με τη διάλυση/αδρανοποίηση τους. Το καθεστώς στους εργαζόμενους ή στους διδακτορικούς/ερευνητές είναι ακόμα χειρότερο, καθώς είτε δεν υπάρχουν σωματεία είτε είναι πλήρως εκφυλισμένα/αποδιοργανωμένα. Οι αποφάσεις για τύχες του Πανεπιστημίου θα μεταφέρονται σε στεγανά και απρόσωπα όργανα (συμβούλια Ιδρύματος, “manager”), απαξιώνοντας ακόμα και τα τυπικά θεσμικά όργανα (πχ Σύγκλητος). Σε αυτό το πλαίσιο, φοιτητές και εργαζόμενοι δε θα είναι σε θέση ούτε να έχουν λόγο για το τι συμβαίνει μέσα στις σχολές ή στη καλύτερη καλούνται να συναποφασίζουν και να «διοικούν» μαζί με πρυτάνεις και θεσμικούς παράγοντες.

Όλα αυτά τα βήματα αποτελούν όψεις της κατεύθυνσης για αυταρχική θωράκιση του αστικού κράτους σε όλες τις λειτουργίες του και τις εκφάνσεις του. Σκοπός του ένας συνδικαλισμός, πλήρως ακίνδυνος και περιθωριοποιημένος, που ακόμα και όταν γίνεται απειλητικός, θα τσακίζεται κάθε αγωνιστικό σκίρτημα εν τη γενέσει του.

Σε ένα τέτοιο μοντέλο Πανεπιστημίου, δεν επηρεάζεται **μόνο το περιεχόμενο της παρεχόμενης γνώσης, αλλά και οι ρυθμοί με τους οποίους καλείται ένας φοιτητής να σπουδάσει.** Δημιουργούνται ασφυκτικά μοντέλα στα οποία ο φοιτητής καλείται να τελειώσει σε ένα συγκεκριμένο χρονικό διάστημα, αλλιώς τον περιμένουν μέτρα όπως η διαγραφές ή «επανάληψη της χρονιάς». Από τις εξετάσεις-«καρμανιόλα», τις πολλαπλές εργασίες

7. Δημοκρατικές και συνδικαλιστικές ελευθερίες στην εκπαίδευση / ο φοιτητικός συνδικαλισμός στο στόχαστρο

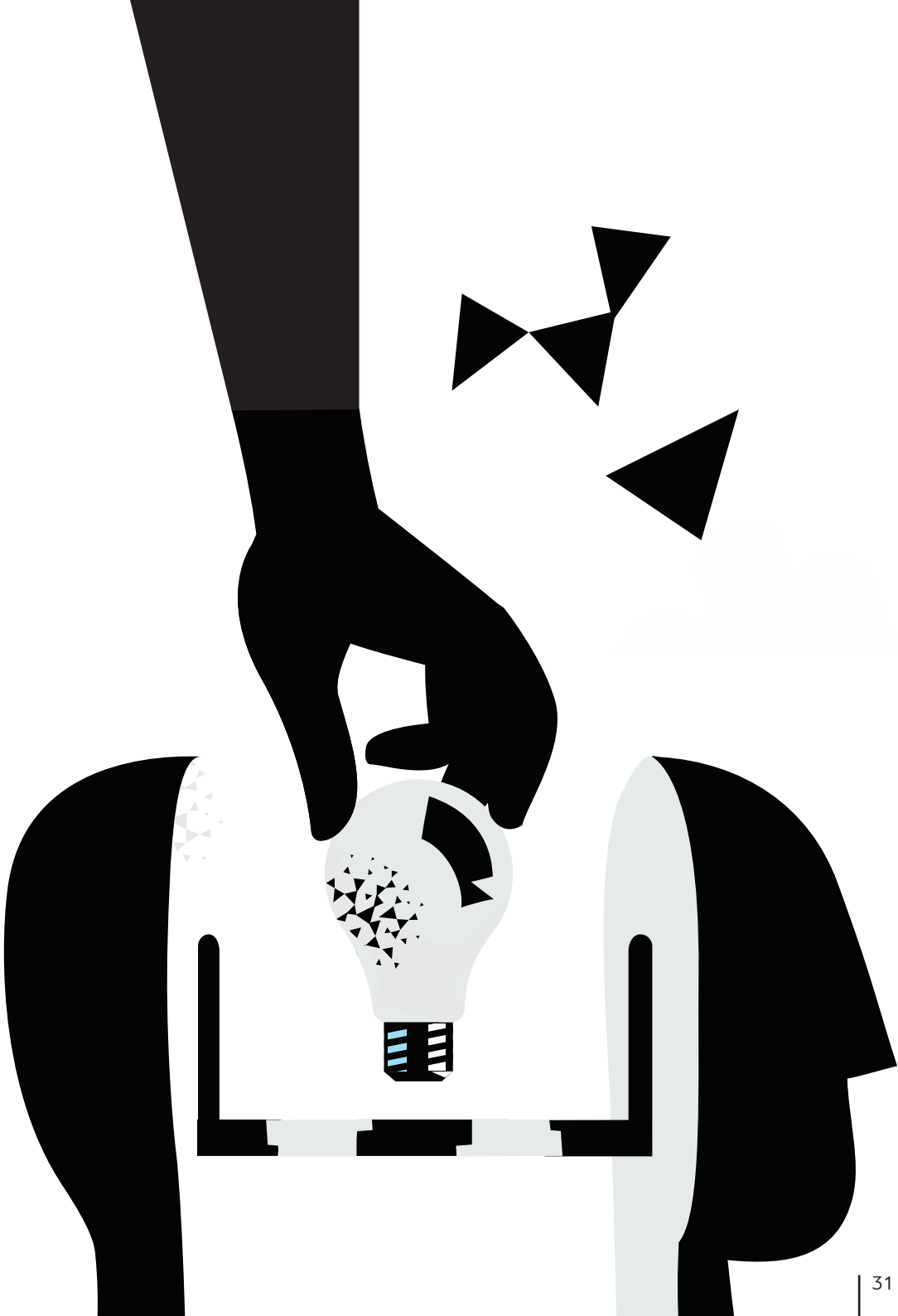

8.Ιδεολογική λειτουργία

και τα deadlines μέχρι και τα ακαδημαϊκά κριτήρια για μία σειρά παροχών, δημιουργείται μία ασφυκτική κατάσταση που απέχει αρκετά από την ποιοτική μόρφωση. Μία κατάσταση, που δεν είναι ουδέτερη, αλλά προσθέτει και άλλα εμπόδια στους φοιτητές, σε όσους προέρχονται από λαϊκές οικογένειες.

Όλα τα παραπάνω χαρακτηριστικά διαπλέκονται οργανικά και από την αντίστοιχη ιδεολογία. Αναβαθμίζεται στα πλαίσια αυτά και η ιδεολογική λειτουργία του Πανεπιστημίου, με σκοπό την πολιτική και κοινωνική κυριαρχία του αστικού στρατοπέδου. Η καινοτομία και η επιχειρηματικότητα γίνονται τα “νέα θρησκευτικά”, ο μονόδρομος της αγοράς και της ΕΕ, η ιστορική λήθη του “όλοι μαζί μπορούμε”, ο ατομικός δρόμος, η αποστροφή από τα κοινά και τη πολιτική δραστηριότητα, ο κοινωνικός εταρισμός και κανιβαλισμός διδάσκονται δίπλα στις θετικές και ανθρωπιστικές επιστήμες. Οι εργασιακές ικανότητες του φθηνού και αναλώσιμου μελλοντικού εργαζόμενου διαπλέκονται με το μοντέλου του πειθήνιου και συνεπούς εργαζόμενου, που δεν έχει τίποτα να χωρίσει από την εργοδοσία, τις κυβερνήσεις, το αστικό κράτος, την ΕΕ.

Ο εθνικισμός και ο κοσμοπολιτισμός διδάσκονται στα πανεπιστήμια. Η ελεύθερη αγορά γίνεται θεός. Η γνώση αποκόβεται από τις κοινωνικές πηγές και επιδιώξεις της έτσι ώστε ο «ειδικός» να αποθεώνεται και να μετατρέπεται στον σύγχρονο Πάπα του «πίστευε και μη ερεύνα». Μερίδα από καθηγητές πανεπιστημίου επιστράτευονται σε θεσμικές θέσεις, έτσι ώστε η επιστήμη να δώσει αντιδραστικό άλλοθι σε αντεργατικές πολιτικές επιλογές, ενώ παράλληλα συμβάλλουν μέσα από διάφορες μορφές στην ανάπτυξη της αστικής ιδεολογίας.

Δ ΜΠΟΡΕΙ ΚΑΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΑΕΙ ΑΛΛΙΩΣ

Χάριν του μέγιστου κέρδους της διαιώνισης της εκμετάλλευση και της κυριαρχίας του, ο καπιταλισμός δείχνει με τον πιο τραγικό τρόπο ότι αποτελεί ιστορικό αναχρονισμό, επικίνδυνο για την ανθρωπότητα. Σήμερα είναι όσο ποτέ άλλοτε αναγκαίο, η νεολαία και το εργατικό κίνημα να ανατρέψουν αυτή την κατάσταση. Να παλέψουν για τα σύγχρονα μορφωτικά και εργασιακά τους δικαιώματα, για μια εκπαίδευση, μια εργασία αντάξια των αναγκών και των δυνατοτήτων του σύγχρονου ανθρώπου, να διεκδικήσουν τις πρωτόγνωρες απελευθερωτικές δυνατότητες του κοινωνικού ανθρώπου που γεννούν η εργασία των άμεσων παραγωγών, η επιστήμη και όλες οι άλλες δραστηριότητες του σύγχρονου ανθρώπου στον πολιτισμό, τη φιλοσοφία, την επικοινωνία κ.λπ. σε σύγκρουση με τις δυνάμεις του κεφαλαίου, τις κυβερνήσεις που τις υπηρετούν (όπως της ΝΔ και παλιότερα του ΣΥΡΙΖΑ) , τους υπερεθνικούς οργανισμούς, όπως την ΕΕ και τον ΟΟΣΑ, με στόχο την επαναστατική αλλαγή της κοινωνίας και την οικοδόμηση μιας άλλης κοινωνίας χωρίς εκμετάλλευση και καταπίεση.

Μόνο αν αλλάξουν ριζικά οι σχέσεις ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής και γίνουν δημόσια αγαθά όχι μόνο τα μέσα παραγωγής αλλά και η γνώση, οι ερευνητικές ανακαλύψεις, οι πληροφορίες, αν καταργηθεί η εκμετάλλευση αλλά και ο καταμερισμός της εργασίας και συνολικά της αστικής εξουσίας με την επαναστατική αλλαγή του συστήματος, μπορεί ολοκληρωμένα και τελικά να ευοδωθεί ο αγώνας για μια απελευθερωτική παιδεία συνδυάζεται με την πάλη για τη χειραφετημένη και χωρίς εκμετάλλευση εργασία, σε μια κοινωνία καθολικής χειραφέτησης, χωρίς εκμετάλλευση, καταπίεση, διακρίσεις, αλλοτρίωση και τάξεις.

Ένας τέτοιος αγώνας διεκδικεί να κυριαρχούν οι ανάγκες της κοινωνικής πλειοψηφίας στο τι, πώς, με ποιο τρόπο και για ποιο σκοπό μαθαίνουμε καθώς και στο τι, πώς, για ποιο σκοπό και με ποιο τρόπο παράγουμε. Διεκδικεί ο απελευθερωμένος άνθρωπος και η δημιουργική αυτοανάπτυξή του να γίνουν σκοπός του συνόλου των κοινωνικών σχέσεων και δραστηριοτήτων από καύσιμη ύλη της, με ελευθερία και αξιοβίωτη-δημιουργική ζωή. Η απελευθερωτική παιδεία θα είναι έργο της εξουσίας της εργατικής τάξης και των εκμεταλλευόμενων στρωμάτων, εκείνων των κοινωνικών δυνάμεων δηλαδή που έχουν υλικό συμφέρον από την ανατροπή των καπιταλιστικών σχέσεων παραγωγής και εξουσίας.

Αυτή μας η επιδίωξη δεν είναι μια «ευγενική» πλην ουτοπική «διακήρυξη» για το μέλλον. Δεν είναι μια ένα «όραμα», αλλά ένας οδηγός για δράση στο σήμερα!! Γιατί μόνο αν κανείς «ονειρεύεται» τον κόσμο αλλιώς μπορεί να απαντήσει στα επιχειρήματα ενός πολύ πιο ισχυρού αντίπαλου, μπορεί να τον αλλάξει, παλεύοντας στο σήμερα με το βλέμμα στραμμένο στο αύριο!!

1. ΟΝΕΙΡΕΥΟΜΑΣΤΕ ΚΑΙ **ΠΑΛΕΥΟΥΜΕ ΓΙΑ ΜΙΑ ΑΛΛΗ** **ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΓΙΑ ΕΝΑΝ ΑΛΛΟ ΚΟΣΜΟ**

Στη βάση αυτά τοποθετούμε τα παρακάτω **θεμελιακά Ζητήματα** / αρχές για τη γνώση και την επιστήμη, για την απελευθερωτική παιδεία:

1. Η επιστήμη και η γνώση δεν είναι εμπορεύματα αλλά δημόσια, κοινωνικά αγαθά για όλους/ες.

Οφείλουμε να τα αναπτύσσουμε με κριτήριο τις κοινωνικές ανάγκες κι όχι τα ιδιωτικά συμφέροντα. Η κυριαρχία στην οικονομία και κοινωνία του ιδιωτικού συμφέροντος εγκλωβίζει το ενδιαφέρον και τη δραστηριότητα (συμπεριλαμβανομένης και της επιστημονικής) των ανθρώπων στους σκοπούς της εκμετάλλευσης και της κυριαρχίας μιας εκμεταλλευτικής μειοψηφίας που αδιαφορεί για το μέλλον της φύσης, της κοινωνίας, τις γενιές που θα έρθουν, τις μεγάλες προκλήσεις που αντιμετωπίζει η ανθρωπότητα.

2. Η αξία της γνώσης και της επιστήμης πρέπει να αποτυπώνονται στη χρήση τους κι όχι στην ανταλλαγή τους για την παραγωγή κέρδους και την εξασφάλιση της εξουσίας των λίγων.

Όσο δε περισσότερο και ευρύτερα χρησιμοποιούνται –όταν αυτό γίνεται προς όφελος του κοινωνικού συνόλου– τόσο περισσότερο αναπτύσσονται. Τα αποτελέσματα της επιστημονικής εργασίας, όταν χρησιμοποιούνται, δεν καταναλώνονται και δεν φθείρονται, παρά εμπλουτίζονται και αναπτύσσονται διαμέσου της διανοητικής δραστηριότητας άλλων ανθρώπων, εξελίσσονται ως καθολικά δημιουργήματα της ανθρωπότητας.

3. Η γνώση και η επιστήμη μπορεί να είναι απελευθερωτικές για την κοινωνία και τον άνθρωπο

Η γνώση οφείλει να απελευθερώνει από στην άγνοια, τις προλήψεις, τον ανορθολογισμό, τη θρησκοληψία και το σκοταδισμό, τον ρατσισμό, τον εθνικισμό, τον σεξισμό και κάθε είδους διάκριση. Ο άνθρωπος που μπορεί να εξηγήσει τον κόσμο γύρω του δεν είναι έρμαιο του φόβου, αντιλαμβάνεται σε βάθος την ιστορία της κοινωνικής εξέλιξης, άρα και το δικό του ρόλο σε αυτή. Ειδικά στη σημερινή συγκυρία όπου η άγνοια και η χειραγώγηση αποτελούν βασικά εργαλεία του αντιπάλου, παράγουν και αναπαράγουν ιδεολογία και πολιτική, πρέπει το ζήτημα της γνώσης να μελετηθεί σε βάθος και να βρεθούν και οι τρόποι λειτουργίας των μηχανισμών του αντιπάλου αλλά και οι τρόποι βραχυκύκλωσης αυτών.

4. Η αναπαραγωγή του διαχωρισμού χειρωνακτικής-διανοητικής εργασίας αποτελεί βασικό στοιχείο ταξικής εκμετάλλευσης-καταπίεσης

και δε απορρέει με κάποια φυσική-οντολογική ιδιότητα των ανθρώπων, εγγεγραμμένη δήθεν στο είναι τους άρση της – μαζί και με ευρύτερα κοινωνικά μέτρα. Να αναδεικνύει την δυνατότητα οι άνθρωποι να δουλεύουν με το χέρι και με το μυαλό, να είναι «εργάτες» και «καλλιτέχνες», να κατακτούν όλο τον πλούτο του ανθρώπινου πολιτισμού, να απαλλάσσονται, με την χρήση της τεχνολογίας από βαριές, ανθυγιεινές, επαναληπτικές εργασίες, να κατακτούν τον ελεύθερο χρόνο, που αποτελεί το πραγματικό «μέτρο του πλούτου» της ανθρωπότητας.

5. Η γνώση και η επιστήμη αναπτύσσονται συλλογικά με κριτήριο τις ανάγκες του ανθρώπου και την επιβίωση του πλανήτη

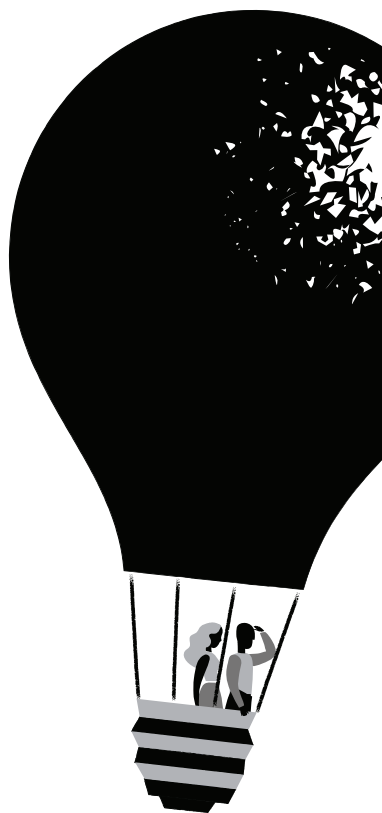
– σήμερα περισσότερο από ποτέ άλλοτε. Η ιδιωτική ιδιοκτησία επ' αυτών η φυλάκιση σε copyright και πατέντες –με κριτήριο το μέγιστο κέρδος, στέλνουν στο «νεκροταφείο» ανακαλύψεις που δεν οδηγούν στο κέρδος αλλά είναι χρήσιμες για την κοινωνία, εκτρέπουν την ανάπτυξή τους –μέσω της χρηματοδότησης- όχι σε πεδία και ερωτήματα που υπηρετούν τον άνθρωπο και την φύση. Η γνώση μπορεί να υπάρξει και να αναπτυχθεί αυθεντικά μόνο ελεύθερα διαμοιραζόμενη ελεύθερα, χωρίς ατομική ιδιοκτησία, χωρίς πατέντες και copyright, απαλλαγμένη από τα δεσμά του κέρδους.

6. Μία απελευθερωτική παιδεία πρέπει να υπερβαίνει το στείορο οικονομισμό και “επαγγελματισμό”.

Ο άνθρωπος δεν χρειάζεται τη μόρφωση και την παιδεία μόνο για την επαγγελματική του αποκατάσταση. Η κατάκτηση μιας πλήρους γνώσης που να ανταποκρίνεται στις δυνατότητες και εξελίξεις της επιστήμης και της τεχνικής (και όχι τις τρέχουσες στενές ανάγκες της αγοράς) είναι θεμελιακός στόχος μας. Παράλληλα η εκπαίδευση είναι απαραίτητη γιατί μπορεί να συμβάλει στη διαμόρφωση ελεύθερων, κριτικά σκεπτόμενων και ανήσυχων προσωπικοτήτων, γιατί απελευθερώνει από την άγνοια και τον φόβο του ίδιου του ανθρώπου και του κόσμου από τις προλήψεις, από τον ανορθολογισμό..

7. Η χειραφέτηση της εργασίας από την καπιταλιστική εκμετάλλευση και η μετατροπή της σε δημιουργική δραστηριότητα

προϋποθέτει πολύπλευρα καλλιεργημένους εργαζόμενους της γνώσης, φορείς καθολικών πολιτισμικών ικανοτήτων που μπορούν να κρίνουν, να σχεδιάζουν, να ελέγχουν και να διευθύνουν το κοινωνικό σύστημα παραγωγής. Για αυτή την προοπτική όλοι πρέπει να έχουν ελεύθερη πρόσβαση σε όλες τις βαθμίδες εκπαίδευσης, σε όλη τους τη ζωή. Ταυτόχρονα η μόρφωση και η παιδεία πρέπει να αναβλύζουν από όλους τους κρίκους και τους θεσμούς της κοινωνίας, ο πολιτισμός και η γνώση πρέπει να διαχέονται σε κάθε κύτταρό της, διαμορφώνοντας ένα κλίμα μαζικού διαφωτισμού και μορφωτικής ανάπτυξης. Στην σημερινή εποχή είναι αναγκαία η δυνατότητα του ανθρώπου να «μορφώνεται» καθ’ όλη τη διάρκεια της ζωής του, σε ρήξη όμως με την πολιτική της Δια Βίου Μάθησης που διαιωνίζει τη μαζική αμορφωσιά και αναγκάζει τους νέους και τους εργαζόμενους, να μαθαίνουν (πολλές φορές επί πληρωμή) συνεχώς νέες δεξιότητες για να βρουν δουλειά.

8 Μια απελευθερωτική παιδεία δεν μπορεί παρά να αμφισβητεί ριζικά τον ταξικό / καταναεμπτικό ρόλο της εκπαίδευσης,

που παράγεται και αναπαράγει τον καπιταλιστικό καταμερισμό εργασίας. Αυτή η αμφισβήτηση σήμερα είναι πολύ περισσότερο αναγκαία και αυτό γιατί οι εξελίξεις στην επιστήμη, την ειδικευση, την τεχνική αναβαθμίζουν το ρόλο της εκπαίδευσης ως μηχανισμού ταξικού καθορισμού και ένταξης, ως μηχανισμού που προετοιμάζει και διοχετεύει τους νέους στις διάφορες θέσεις του αστικού οικονομικού μηχανισμού και της καπιταλιστικής ιεραρχίας. **Είναι ασύμβατη και αντιπαραθετική με τους ταξικούς φραγμούς, τις διακρίσεις, τις ανισότητες, τον αποκλεισμό.** Η μόρφωση, η γνώση είναι ισότιμο δικαίωμα όλων και πρώτα απ όλα για τα παιδιά της εργατικής τάξης και των λαϊκών στρωμάτων. Η πρόσβαση σε όλο τον πλούτο της ανθρωπίνης σκέψης και του πολιτισμού πρέπει να εξασφαλίζεται για όλους από την κοινωνία και να μην εξαρτάται από τις -ταξικά άλλωστε καθορισμένες - δυνατότητες.

9. Μια απελευθερωτική παιδεία δεν αρκεί να ζητά περισσότερη ή καλύτερη γνώση για όλους.

Το ζήτημα της μόρφωσης δεν είναι μόνο ποσοτικό αλλά πρώτα και κύρια είναι ζήτημα περιεχομένου. Μια άλλη παιδεία, λοιπόν, θα ανακαλύπτει νέα πεδία γνώσης, θα διαμορφώνει νέους επιστημονικούς ορίζοντες, θα σπάει τα σύνορα που χαράζει η αγοραία αντίληψη, θα καταργεί τα εκπαιδευτικά - ερευνητικά νεκροταφεία της κοινωνίας του κέρδους, θα αναπτύσσεται σε νέες κατευθύνσεις και τομείς, προσανατολισμένες από τις ανθρώπινες ανάγκες και την οικολογική ισορροπία και όχι από τις απαιτήσεις της καπιταλιστικής κερδοφορίας.

Η κατεύθυνση ανάπτυξης της επιστήμης και της γνώσης στην απελευθερωτική παιδεία δεν μπορεί παρά να είναι κάθετα αντιπαραθετική με τη μεταφυσική, τον αστικό κοσμοπολιτισμό και τον εθνικισμό, την ιδεολογία της αριστείας, το ρατσισμό κλπ. Μια τέτοια παιδεία είναι ξένη με τον τεχνοκρατισμό, τις απόψεις για ουδετερότητα της επιστήμης και της γνώσης.

10. Μια νέα απελευθερωτική παιδεία θα οικοδομεί και ένα νέο τρόπο παροχής της γνώσης,

νέας μορφής επαφές με τις κατακτήσεις του ανθρώπινου μυαλού, νέες δημοκρατικές διαδικασίες προσέγγισης της μόρφωσης εντός και εκτός εκπαίδευσης, νέους δρόμους ανάπτυξης της επιστήμης και της έρευνας. Οι εκπαιδευτικοί σε αυτή τη διαδικασία οφείλουν να είναι διανοούμενοι της κοινωνικής αλλαγής. Πρέπει να υπάρχει ελευθερία και δημοκρατία εργατικού ελέγχου, περιβάλλον ασυλίας στην ανάπτυξη ιδεών και ριζοσπαστικής δράσης του εκπαιδευτικού και εργατικού κινήματος, από τις παρεμβάσεις κράτους, εξουσίας, επιχειρήσεων. Διαδικασίες όπως τα αναλυτικά προγράμματα - διοικητικές εντολές, η αυθεντία του καθηγητή, ο μονόλογος, η παπαγαλία, τα εξεταστικά κάτεργα, η πειθάρχηση, ο πειθαναγκασμός, η ποσοτική μέτρηση και αξιολογική κρίση αποτελεσματικότητας με τα μέτρα της αγοράς, η φυλακή της βαθμολογίας και τόσες άλλες δεν μπορεί να έχουν σχέση με τέτοια παιδεία..

Με όλα τα παραπάνω δεν θέλουμε να περιγράψουμε ένα ιδανικό πανεπιστήμιο των ονείρων μας, αλλά το αναγκαίο και δυνατό στο σήμερα. Η ανάλυσή μας λοιπόν γύρω από αυτά τα κομβικά ζητήματα στο σήμερα δεν θα είχε καμία αξία χρήσης αν δεν καταλήγει σε ένα μάχιμο πρόγραμμα πάλης στο σήμερα.

Πρόκειται για μια πρόταση που επιχειρεί να συνδυάσει την κριτική και την πάλη απέναντι στο σημερινό αστικό σύστημα εκπαίδευσης με έναν ευρύτερο προγραμματικό λόγο για την εκπαίδευση και την κοινωνία στην κατεύθυνση της συνολικής κοινωνικής και μορφωτικής χειραφέτησης. Επιχειρούμε να ξαναφέρουμε στο προσκήνιο τη συζήτηση για την εκπαίδευση και την κοινωνία των οραμάτων και των αναγκών μας, χωρίς ταξική εκμετάλλευση, εργασιακό μεσαίωνα και μορφωτική ανισότητα.

**ΓΙΑ ΜΙΑ
ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΤΙΚΗ
ΠΑΙΔΕΙΑ – ΜΙΑ
ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΜΕΝΗ
ΑΠΟ ΤΑ
ΔΕΣΜΑ ΤΗΣ
ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗΣ
ΕΡΓΑΣΙΑ ΣΕ
ΜΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ
ΜΕ ΕΡΓΑΤΙΚΗ
ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΚΑΙ
ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ**

2.ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ **ΠΑΛΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ** **ΤΡΙΤΟΒΑΘΜΙΑ** **ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ**

Να παλέψουμε λοιπόν για μια αποκλειστικά δημόσια, δωρεάν, εκπαίδευση σε όλες τις βαθμίδες .Μια εκπαίδευση που θα συνδυάζει τη γενική παιδεία, την ευρεία ανθρωπιστική μόρφωση με επιστημονικές και τεχνικές γνώσεις, ικανότητες για βασικούς κλάδους της παραγωγής. Για μια εκπαίδευση που θα καλλιεργεί την ισόρροπη γνωστική, καλλιτεχνική, ηθική και σωματική ανάπτυξη των ατόμων, την κριτική - δημιουργική σκέψη, τα ιδανικά της αλληλεγγύης, τη συλλογικότητα.

Για ένα δημόσιο, δωρεάν, ενιαίο λύκειο, που θα μοροφώνει τα παιδιά και δεν θα είναι το σημερινό εξεταστικό κάτεργο. Με αύξηση του αριθμού των εισακτέων ώστε να έχουν την δυνατότητα να σπουδάζουν τα παιδιά που θέλουν. Με πρόσβαση **στο δημόσιο, δωρεάν, σύστημα επαγγελματικής εκπαίδευσης μετά το δωδεκάχρονο σχολείο, για όσα επαγγέλματα δεν απαιτείται πανεπιστημιακή μόρφωση.** Για μια κοινωνία που η μόρφωση θα αναδύεται από όλους τους αρμούς της και **θα εξασφαλίζει όλους τους υλικούς πόρους ώστε καθεμία και καθένας, να έχει πρόσβαση σε όποιο κομμάτι της εκπαίδευσης επιθυμεί, όποτε το επιλέξει.** Με αυτό το αξιακό σύστημα αναφοράς, προκύπτει και το πρόγραμμά μας για την ανώτατη εκπαίδευση:

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΑΙ ΔΩΡΕΑΝ ΠΑΙΔΕΙΑ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ ΚΑΙ ΟΛΕΣ

•Αποκλειστικά δημόσια και δωρεάν εκπαίδευση για όλους/ες, χωρίς ταξικούς φραγμούς που έχουν σαν στόχο την οικοδόμηση ενός ευέλικτου πανεπιστημίου για λίγους και εκλεκτούς.

Για αυτό παλεύουμε :

1.Ενάντια στις αλλαγές που προωθούνται ήδη από το σχολείο και εντείνουν μέσω των εξετάσεων τους ταξικούς φραγμούς, την Ενιαία Βάση Εισαγωγής, την Τράπεζα Θεμάτων κλπ

2.Για δημόσια, δωρεάν παιδεία και ποιοτική μέριμνα (σίτιση, στέγαση, μεταφορές, ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, αναλώσιμα) για όλους τους φοιτητές ενάντια στη ιδιωτικοποίηση και την υποβάθμιση διάφορων πτυχών του πανεπιστημίου και τη φοιτητική μέριμνα.

3. Στα επιβεβλημένα δίδακτρα στα μεταπτυχιακά. Καμία σκέψη για δίδακτρα στα προπτυχιακά προγράμματα σπουδών. Να μη θεσπιστούν ξενόγλωσσα προπτυχιακά προγράμματα με δίδακτρα, που ανοίγουν το δρόμο για τη γενίκευση των διδασκτρων και καλλιεργούν την κουλτούρα του πανεπιστημιακού τουρισμού.

4. Στα ιδιωτικά μαγαζιά των κολλεγίων και της κατάρτισης και την ισοτίμηση των πτυχίων.

5. Καμία σκέψη για όρια φοίτησης και διαγραφές φοιτητών.

6. Στον αποκλεισμό λόγω φυλετικών, θρησκευτικών, έμφυλων και άλλων διακρίσεων. **Να γίνουν άμεσα δεκτοί οι πρόσφυγες και οι μετανάστες στις δομές της εκπαίδευσης** και να υπάρξει ειδική μέριμνα για την ομαλή ένταξή τους στην εκπαιδευτική διαδικασία.

• Γενναία αύξηση της κρατικής χρηματοδότησης στο ύψος των αναγκών μας. **ΛΕΦΤΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΙΔΕΙΑ ΚΑΙ ΟΧΙ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΠΟΛΕΜΙΚΟΥΣ ΕΞΟΠΛΙΣΜΟΥΣ, ΤΟ ΝΑΤΟ, ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ, ΤΙΣ ΤΡΑΠΕΖΕΣ ΚΑΙ ΤΟ ΧΡΕΟΣ.**

Για αυτό παλεύουμε :

1. Για γενναία χρηματοδότηση για δημόσια και δωρεάν εκπαίδευση - ενάντια στους εκβιασμούς σύνδεσης της κρατικής χρηματοδότησης με τα αποτελέσματα της αξιολόγησης. Ενάντια στην αξιολόγηση με βάση τους νόμους της αγοράς και τα ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια που είναι μοχλός πίεσης για τη μείωση της χρηματοδότησης και το κλείσιμο των «μη αποδοτικών» ιδρυμάτων.

2. Ενάντια στην λεγόμενη «οικονομική αυτονομία» των ιδρυμάτων, που τα εξαναγκάζει να στραφούν προς την ιδιωτική πρωτοβουλία για την εύρεση πόρων και τα οδηγεί στην βαθύτερη πρόσδεσή τους στα επιχειρηματικά συμφέροντα και στις επιταγές τις αγοράς

ΓΝΩΣΗ ΚΑΙ ΕΡΕΥΝΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΑΝΑΓΚΕΣ.

- Ολόπλευρη και διευρυμένη βασική γνώση των επιστημονικών αντικειμένων. **Στόχος της επιστήμης, της έρευνας και της παρεχόμενης γνώσης η κάλυψη των κοινωνικών αναγκών και όχι το κέρδος.**

Για αυτό αγωνιζόμαστε για:

1. Παρεχόμενη γνώση και έρευνα που θα στοχεύει στις κοινωνικές ανάγκες και στην απελευθέρωση του ανθρώπου από τον ανорθολογισμό, στην ανάπτυξη της κριτικής σκέψης **κόντρα στο σκοταδισμό του κεφαλαίου.**

2. Πλήρη γνωστικά και επιστημονικά αντικείμενα, ενάντια στη κατεύθυνση μιας «εκπαίδευσης βασισμένης στις δεξιότητες», («Skill Based Education») που προωθούν κυβερνήσεις-ΕΕ-ΟΟΣΑ-κεφάλαιο, **που αντικαθιστά την σφαιρική αντίληψη του γνωστικού αντικειμένου από κατακερματισμένες δεξιότητες**, με στόχο την παραγωγή αναλώσιμων εργαζόμενων μιας χρήσης.

3. Καμία έρευνα για ιδιωτικές επιχειρήσεις, NATO, στρατό και δυνάμεις καταστολής.

4. Πλήρη εργασιακά δικαιώματα και αξιοπρεπείς μισθοί για τους εργαζόμενους στην έρευνα.

ΕΝΙΑΙΑ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΜΕ ΤΟ ΠΤΥΧΙΟ ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΥΡΕΣΗ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

• Ένα ενιαίο πτυχίο ανά γνωστικό αντικείμενο που θα κατοχυρώνει όλα τα επαγγελματικά δικαιώματα σε αυτό.
Πάλη για μόνιμη, σταθερή, αξιοπρεπή εργασία με δικαιώματα. Ενιαία πανεπιστημιακή εκπαίδευση.

Για αυτό αγωνιζόμαστε για:

1. Καμία μετακύλιση γνωστικών αντικειμένων και επαγγελματικών δικαιωμάτων σε μεταπτυχιακούς κύκλους σπουδών. **Το πτυχίο να είναι η μόνη προϋπόθεση για δουλειά..**

2. Όχι στο διαχωρισμό σε τρεις κύκλους σπουδών. Όχι στην αθλιότητα της ΕΕ και της Μπολόνια. Κατάργηση των πιστωτικών μονάδων

3. Όχι στις καταργήσεις- συγχωνεύσεις τμημάτων με βάση “ανταποδοτικά” κριτήρια

4. Να αρθεί και να μην εφαρμοστεί η εξίσωση των πτυχίων των δημόσιων πανεπιστημίων με των ιδιωτικών κολλεγίων.

5. Όχι στην δημιουργία τμημάτων που δεν αντιστοιχούν ολοκληρωμένα σ’ ένα επιστημονικό πεδίο αλλά σε ένα μέρος αυτού. Όχι στα μερικά, κατακερματισμένα αντικείμενα και την διάσπαση των γνωστικών αντικειμένων..

6. Κοινή πάλη με τους εργαζόμενους για **κατοχύρωση των εργασιακών μας δικαιωμάτων**, (συλλογικές συμβάσεις, ασφάλιση, αυξήσεις στους μισθούς, μείωση του χρόνου εργασίας κλπ.)

ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΙ ΡΥΘΜΟΙ ΣΠΟΥΔΩΝ ΓΙΑ ΜΙΑ ΠΟΙΟΤΙΚΗ ΜΟΡΦΩΣΗ

• Πανεπιστήμιο που θα μορφώνει και δεν θα εξοντώνει

Γι' αυτό παλεύουμε ενάντια:

1. Στην εντατικοποίηση του ρυθμού και των προγραμμάτων σπουδών
2. Στα εξαντλητικά deadlines
3. Στην εντατικοποίηση και στις εξετάσεις καρμανιόλα για τους φοιτητές. Ν' αποκρουστούν τα μαζικά κοψίματα και να συντριβούν οι αντιλήψεις μεγάλης μερίδας καθηγητών που θεωρούν τις εξετάσεις ως μέσο για επίδειξη πυγμής, κατοχύρωσης της αυθεντίας τους και ως μέσο συναλλαγής με κυβερνήσεις και κυβερνητικές παρατάξεις ή κρατικούς και επιχειρηματικούς μηχανισμούς

• ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΤΗΛΕΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΠΟΥ ΘΕΛΟΥΝ ΝΑ ΕΠΙΒΑΛΟΥΝ

Γι' αυτό παλεύουμε ενάντια:

1. Στην εμπέδωση των τηλεμαθημάτων, που μειώνουν την εκπαιδευτική διαδικασία σε απλή μετάδοση πληροφοριών, δεν αφήνουν χώρο για κριτική στη γνώση, κοινωνικοποίηση και πρακτική εφαρμογή, βασικά εργαλεία της εκπαιδευτικής μεθόδου..
2. Στις τηλεξεταστικές και της μεθόδους τηλεπιτήρησης που παραβιάζουν τα προσωπικά δεδομένα και αποκλείουν όσους και όσες δεν έχουν τον κατάλληλο εξοπλισμό ή/ και τον απαραίτητο χώρο από τη διαδικασία
3. Στην διεξαγωγή τηλεδιασκέψεων στα όργανα διοίκησης του πανεπιστημίου, που δεν αφήνουν κανένα χώρο παρέμβασης από τους Φοιτητικούς Συλλόγους

ΜΕ ΕΠΙΒΟΛΗ ΤΩΝ ΑΝΑΓΚΩΝ ΤΗΣ ΜΑΖΙΚΗΣ ΠΛΗΤΤΟΜΕΝΗΣ ΠΛΕΙΟΨΗΦΙΑΣ ΚΑΙ ΟΧΙ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ - ΧΩΡΟΥΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ - ΟΧΙ ΣΤΟΝ ΑΥΤΑΡΧΙΣΜΟ -ΣΤΗΝ ΕΝΤΑΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ - ΤΗΝ ΕΠΙΤΗΡΗΣΗ ΚΑΙ ΤΗ ΧΕΙΡΑΓΩΓΗΣΗ

•Επανακατοχύρωση του ασύλου

Για αυτό αγωνιζόμαστε για:

1. **Καμία εισβολή των δυνάμεων καταστολής στους χώρους του πανεπιστημίου.** Η καταστολή δε χωράει στα ιδρύματά μας.
2. Η πανεπιστημιακή αστυνομία δεν έχει θέση στις σχολές μας! Δε θα επιτρέψουμε την εφαρμογή του νόμου!
3. Τον πρώτο και τελευταίο λόγο για το άσυλο τον έχει το κίνημα και όχι οι κυβερνήσεις, οι πρωτάνεις, τα ΜΑΤ και οι εισαγγελείς
4. Επαρκή φύλαξη των πανεπιστημιακών χώρων με μέριμνα του ίδιου του δημοσίου πανεπιστημίου και όχι από εξωγενείς παράγοντες (πχ. εταιρίες security, αστυνομία)
5. Καμία εφαρμογή των διατάξεων για κάμερες, ελεγχόμενη είσοδο και πειθαρχικά.
6. **Καμία ποινικοποίηση του φοιτητικού συνδικαλισμού** και του δικαιώματος των φοιτητών να αγωνίζονται για τα δικαιώματά τους
7. **Προέκταση** του ασύλου στα σχολεία, στους χώρους εργασίας κλπ.

•Φοιτητικοί σύλλογοι ανεξάρτητοι στα χέρια των φοιτητών. Οι μαζικοί φορείς των φοιτητών και των εργαζόμενων των πανεπιστημίων να έχουν τον πρώτο και τον τελευταίο λόγο.

Για αυτό αγωνιζόμαστε για:

1. **Να πάει όλη η εξουσία στις Γενικές Συνελεύσεις των φοιτητών**, όπου αναπνέει και εκφράζεται ο ριζοσπαστισμός της νεολαίας.
2. Φοιτητικούς συλλόγους δημοκρατικούς και ανεξάρτητους από τους κρατικούς φορείς.
3. Καμία σκέψη για «ενιαία» ψηφοδέλτια φίμωσης των διαφορετικών φωνών και της δημιουργικής ιδεολογικο-πολιτικής αντιπαράθεσης
4. **Με ενεργή συμμετοχή των φοιτητών μέσω των δια ζώσης διαδικασιών τους και όχι παθητικές ηλεκτρονικές ψηφοφορίες, που απονεκρώνουν τους συλλόγους και τις συλλογικές τους διαδικασίες.**

ΚΑΜΙΑ ΣΚΕΨΗ ΓΙΑ ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ
ΝΟΜΟΥ ΚΕΡΑΜΕΩΣ-ΧΡΥΣΟΧΟΪΔΗ!
ΑΓΩΝΑΣ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ
ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΤΟΥ!
ΠΑΛΕΥΟΥΜΕ ΓΙΑ
**ΜΟΡΦΩΣΗ-ΔΟΥΛΕΙΑ-ΥΓΕΙΑ-
ΕΙΡΗΝΗ-ΕΛΕΥΘΕΡΙΕΣ!**

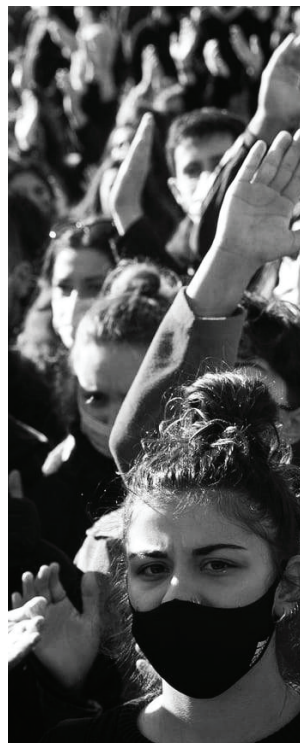

ΓΙΑ ΜΙΑ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΤΙΚΗ ΠΑΙΔΕΙΑ ΚΑΙ ΜΙΑ ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΜΕΝΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

Η παραπάνω πρόταση δεν αποτελεί κάποια μαγική «συνταγή» ή κάποιες γενικές οδηγίες χρήσεις. **Δεν επιχειρείται σε κοινωνικό - πολιτικό κενό αλλά τροφοδοτεί και τροφοδοτείται από το ίδιο το φοιτητικό- νεολαϊστικό και ευρύτερο λαϊκό κίνημα στην κατεύθυνση της ανατροπής της σημερινής κοινωνικής - πολιτικής εικόνας της παρακμής της καπιταλιστικής κρίσης.** Η εκπαίδευση αλλάζει αλλάζοντας την κοινωνία και αντίστροφα.

Η αντικαπιταλιστική πρόταση συνδέεται άμεσα με τους αναγκάιους ριζικούς κοινωνικούς και οικονομικούς μετασχηματισμούς στην κατεύθυνση της απελευθερωτικής παιδείας στο πλαίσιο της χειραφετημένης εργασίας και της δημοκρατίας - ελευθερίας όσων παράγουν τον κοινωνικό πλούτο. Εμπνέεται από αυτούς. Αλλά και επιχειρεί να εκβάλλει σε ανατρεπτικούς στόχους στο σήμερα, σε ανατρεπτικά-επιθετικά αιτήματα που βελτιώνουν τη ζωή και την εκπαίδευση στο σήμερα, δρουν ανασχετικά στην καπιταλιστική επίθεση αναδιάρθρωσης και επιτρέπουν να βλέπουμε και να βαδίζουμε προς τον απελευθερωτικό ορίζοντα.

Γνωρίζουμε ότι η τοποθέτηση των βασικών σημείων της εκπαιδευτικής πρότασης μας ανοίγει νέα ερωτήματα και συγκρούεται με την καθημερινή μας πραγματικότητα, όχι τυχαία, αλλά από πρόθεση. **Γιατί θέλει να την ανατρέψει κι όχι απλά να προσφέρει μια «καλύτερη» διαχείρισή της.** Γι' αυτό είναι μια μάχιμη πρόταση. Γιατί η αντιμετώπιση του σήμερα και η αναζήτηση του αύριο της εκπαίδευσης, δεν είναι δυο διαδοχικές διαδικασίες, ούτε παράλληλες. Η μια αναζητά εύφλεκτο υλικό στην άλλη, για να κτίσουν από κοινού τη νέα κοινωνική και εκπαιδευτική απελευθερωτική «ουτοπία» απέναντι στην καπιταλιστική «δυστοπία». Ως εκ τούτου δεν μπορούν και να αποκοπούν από ένα ευρύτερο αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα πάλης που θα αγωγίζεται για:

- Πάλι ενάντια στην πολιτική της κυβέρνησης της Ν.Δ και κάθε κυβέρνησης, που θέτει ως στόχο τη διαχείριση αυτής της πολιτικής. Καμία αυταπάτη για δήθεν πιο φιλολαϊκό ΣΥΡΙΖΑ.
- Ανατροπή όλων των μνημονιακών μέτρων και των καπιταλιστικών αναδιαρθρώσεων. Κανένα νέο μνημόνιο.
- Ρήξη και έξοδο από ΕΕ και ευρώ από εργατική, αντικαπιταλιστική σκοπιά.
- Παύση πληρωμών-διαγραφή του χρέους. Κατάργηση των δανειακών συμβάσεων
- Έξω τώρα από το ΝΑΤΟ! Να φύγουν όλοι οι ιμπεριαλιστικοί στόλοι από την Μεσόγειο. Δεν πολεμάμε για τις ΑΟΖ και τα συμφέροντα της ελληνικής αστικής τάξης.
- Δημόσια, δωρεάν και ποιοτική υγεία και παιδεία για όλους και όλες, προσλήψεις στο ΕΣΥ εδώ και τώρα
- Να μην πληρώσει την κρίση ο λαός. Δεν μοιραστήκαμε τα κέρδη τους, δεν θα χρεωθούμε τη ζημιά τους.

